

ZDENĚK DOMINIK UHER

ZAČÁTEK TICHA

CESTA OD PRVNÍ SVÍČKY
AŽ K PRVNÍM KROKŮM NOVÉHO ROKU

Zdeněk Dominik Uher

ZAČÁTEK TÍCHA

Cesta od první svíčky až k prvním krokům nového roku

www.buhviproc.cz

Napsal © Zdeněk Dominik Uher, 2025

Ilustroval © Zdeněk Dominik Uher, generováno DALL·E (OpenAI), 2025

Web © www.buhviproc.cz, 2024

Tyto adventní a vánoční texty vznikaly v časech, kdy se člověk učí zastavit, ztišit a znovu hledat Světlo. Psané byly s péčí, avšak bez formální jazykové korektury. Pokud v nich narazíte na drobnou chybu nebo stylistickou či typografickou nedokonalost, berte ji prosím jako připomínku toho, že i slova mají svou lidskou tvář. Nejde o nedbalost, spíše o důvěru, že to podstatné si k člověku cestu najde i bez dokonalého laku. Děkuji za pochopení i za trpělivost.

Všechna práva vyhrazena.

Ticho není prázdnota.
Je to chvíle, kdy se svět konečně
nadechne a Bůh má prostor něco
říct.

Věnuji tuto knihu všem, kteří zapomněli slyšet ticho.

Těm, kteří se naučili mluvit rychleji než stačí přemýšlet,
běhat víc než stačí dýchat
a usínat s hlavou plnou světla, které nesvítí.

Věnuji ji těm, kdo se bojí zastavit,
protože by uslyšeli sami sebe.
Těm, kdo se smějí, aby neplakali,
a těm, kdo se modlí, i když už nevědí komu.

Věnuji ji všem, kteří někdy měli pocit, že Bůh mlčí,
a přitom netušili, že právě tehdy mluví nejhlasitěji.

A hlavně těm, kteří stále čekají,
že se něco změní,
a možná netuší,
že změna už dávno začala.

V nich.

Obsah

Když Bůh ztiší svět	11
30. listopadu 2025.....	15
1. prosince 2025.....	19
2. prosince 2025.....	23
3. prosince 2025.....	26
4. prosince 2025.....	29
5. prosince 2025.....	32
6. prosince 2025.....	35
7. prosince 2025.....	40
8. prosince 2025.....	44
9. prosince 2025.....	48
10. prosince 2025	51
11. prosince 2025	55
12. prosince 2025	59
13. prosince 2025	62
14. prosince 2025	66
15. prosince 2025	70
16. prosince 2025	74
17. prosince 2025	78
18. prosince 2025	82
19. prosince 2025	86

20. prosince 2025.....	91
21. prosince 2025.....	96
22. prosince 2025.....	99
23. prosince 2025.....	103
24. prosince 2025.....	107
25. prosince 2025.....	112
26. prosince 2025.....	116
27. prosince 2025.....	119
28. prosince 2025.....	122
29. prosince 2025.....	126
30. prosince 2025.....	130
31. prosince 2025.....	133
1. ledna 2026.....	138
Ticho, které zůstává.....	141
Slovo na cestu	143

Když Bůh ztiší svět

Tyto řádky nepíšu pro anděly, kteří mají jasno i bez mé pomoci, ale pro lidi, kteří balancují mezi vírou a únavou. Pro ty, kteří nestíhají, pro ty, kteří se z víry občas vyklánějí a zároveň cítí, že bez ní jim uvnitř něco chybí. Pro věřící, kteří zapomněli, jak chutná radost z Boží blízkosti, i pro nevěřící, kteří by po ní možná sáhli, kdyby se víra nebalila do vrstev zbožných kliše, jež dokážou člověka spíš odradit než povzbudit. Píšu je i pro sebe, protože také mívám dny, kdy mám plné zuby frází a prázdných slov. A přesto věřím, že Bůh je v našem světě neobyčejně blízko, jen Ho příliš často přeslechneme.

Advent mě odjakživa znejišťoval. V kostele svíčky, ticho a vůně kadidla, venku blikající sobi, zahlcené obchodáky a nervózní fronty na dárky. Církev šeptá, že čekáme na příchod Pána. Svět křičí, že máme nakupovat, dokud je čas. A člověk stojí uprostřed toho všeho a neví, jestli má držet svíčku, nebo platební kartu. Tyto texty jsou o tom, že víra není útěk z reality, ale způsob, jak v ní zůstat člověkem, nezbláznit se a neztratit vlastní duši.

Když jsem začal psát „Začátek ticha“, nechtěl jsem vytvořit další zbožný kalendář. Chtěl jsem ukázat, že víra může být

lidská, úsměvná, někdy lehce ironická, ale především pravdivá. Každé zamyšlení je krátká zastávka pro člověka, který věří a zároveň přemýšlí. Není to teologie pro přednáškové sály, je to teologie pro kuchyňský stůl, tramvaj, čekárnu u doktora nebo večer, kdy už člověk nemá sílu na dlouhé modlitby ani na velká slova.

Možná v těchto řádcích nenajdeš odpovědi na všechny otázky. Možná v nich ale najdeš kousek sebe. Možná tě po přečtení napadne prosté „To sedí“. A to bohatě stačí. Protože víra nezačíná modlitbou, ale poctivostí. Bůh nás má raději nedokonalé a pravdivé než vyšlechtěné a uzavřené. Otevřít Mu dveře není odvaha, ale potřeba. A vůbec nevadí, že je za nimi trochu nepořádek.

Advent není přehlídka světel. Advent je návrat do ticha, které jsme přestali slyšet. Je to prostor mezi dvěma nádechy, v němž se Bůh přibližuje bez fanfár. Je to chvíle, kdy zahlcené srdce zjišťuje, že ještě umí milovat. Neočekávám, že tyto texty změní svět. Ale možná pomohou alespoň jednomu člověku znovu zaslechnout ticho, které v sobě nosí zázrak. Protože zázrak není jen událost. Zázrak je Někdo, kdo přichází. Přichází tehdy, když se domníváme, že už jsme na dně a nic nového nepříjde. Přichází v okamžiku, kdy se kolem nás

nezmění vůbec nic, ale uvnitř se pohne všechno. A v té nepatrné trhlině ticha člověk pozná, že to nebyla náhoda, ale On.

jáhen Zdeněk

30. listopadu 2025

1. neděle adventní / sv. Ondřej

„Pane, ukaž nám své milosrdenství a dej nám svou spásu!“

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 24, 37–44):

Ježíš řekl svým učedníkům: "Až přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou (lidé) jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, až přijde Syn člověka. Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat, druhý ponechán; dvě budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata, druhá ponechána. Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete."

Podnět k rozjímání:

Kdy jsem naposledy žil tak pozorně, že bych si vůbec všiml, kdyby Bůh zaklepal na dveře mého života?

Začátek ticha

Advent vždycky uměl člověku připomenout, že svět se netočí podle našeho kalendáře. My zapalujeme svíčku a říkáme, že začíná něco krásného, zatímco Ježíš nám hned v prvním evangeliu hodí před oči potopu. Jaký to úvod do „nejkrásnějšího období roku“. Jenže Ježíš není sentimentální básník. Je realistický jako starý doktor, který vám místo lízátka dá rovnou diagnózu. Ne proto, aby vás vyděsil, ale aby vás probudil.

Lidé za Noema prý hodovali, tančili, plánovali svatby a řešili každodenní prkotiny. Jinými slovy: žili úplně normálně. Jen si přestali všímat, že se v tom jejich normálu vytrácí Někdo, kdo je drží nad vodou. A pak přišla voda skutečná. Ne jako trest, spíš jako důsledek toho, že když dlouho neposloucháme, už nic jiného, než bouřka nezabere.

Advent není o tom, že máme být perfektní. Je o tom, že máme být vzhůru. To je rozdíl. Vzhůru neznamená mít splněný seznam úkolů, dárky koupené a světýlka na oknech. Vzhůru znamená mít citlivé srdce v době, která zhrubla. Znamená nepřestat se ptát, nepřestat hledat, nepřestat být člověkem, i když se svět mění rychleji než počasí v Tatrách. Ježíš neříká:

„Bud'te bezchybní.“ Říká: „Bud'te připraveni.“ A to dokáže i ten, kdo má doma chaos, v hlavě mlhu a v duši průvan.

Noe stavěl archu uprostřed jasného dne. Musel vypadat jako člověk, který si spletl kalendář a zaměnil červenec za listopad. A přesto stavěl. Ne proto, že by měl jasno, ale protože důvěřoval. Každý z nás má svou malou archu: vztah, který ještě nevzdáváme, modlitbu, kterou říkáme, i když nemáme náladu, nebo víru, kterou si držíme uvnitř, i když nás svět přesvědčuje, že je to trapné. Jenže pak jednou přijde déšť. A my pochopíme, že to všechno mělo smysl.

Adventní ticho není útěk. Je to návrat. Do prostoru, kde Bůh šeptá v době, která křičí. Do chvílí, které jsou tak obyčejné, až je přehlízíme. Do večera, kdy unavení sedneme a zhasneme všechno kromě malé svíčky. A v tom slabém světle najednou zjistíme, že největší zázraky se neodehrávají při fanfárách, ale když jsme konečně ochotni ztišit se natolik, aby se Bůh mohl dostat ke slovu.

Myšlenka dne:

Advent nezačíná světýlky ani cukrovím, ale ochotou člověka zastavit se a najednou zjistit, že Bůh nestojí za dveřmi, ale přímo vedle nás.

Modlitba:

Pane, nauč mě bdít, i když jsem roztržitý a unavený. Nauč mě vnímat tvé kroky, i když se zdá, že chodíš potichu. A když zaklepeš, dej mi srdce, které Tě pozná, i kdyby venku zuřila bouřka. Amen.

1. prosince 2025

pondělí po 1. neděli adventní / sv. Edmund Kapián

„Přijď, Hospodine, náš Bože, a vysvobod' nás, ukaž nám svou tvář, a budeme spaseni.“

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 8, 5–11):

Když přišel (Ježíš) do Kafarna, přistoupil k němu (jeden) setník s prosbou: "Pane, můj služebník leží doma ochrnutý a hrozně se trápí." Ježíš mu řekl: "Přijdu a uzdravím ho." Setník však odpověděl: "Pane, nezasloužím si, abys vešel do mého domu. Ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven. Vždyť i já jsem člověk podřízený, ale mám pod sebou vojáky; řeknu jednomu: 'jdi', a jde, a jinému: 'přijď', a přijde, a svému služebníkovi: 'udělej to', a udělá to." Když to Ježíš uslyšel, podivil se a řekl těm, kdo ho doprovázeli: "Amen, pravím vám: Takovou víru jsem v izraelském národě nenašel u nikoho. Ale říkám vám: Mnoho jich přijde od východu i od západu a zaujmou místo u stolu s Abrahámem, Izákem a Jakubem v nebeském království.

Podnět k rozjímání:

Dokážu Bohu důvěřovat tak prostě, že mu nechám prostor jednat, i když zrovna vůbec netuším, jak by to mohl udělat?

Bůh v čekárně

Každý člověk má nějakou svou životní čekárnu. Lékařskou, úřední, nebo tu vnitřní, kde sedíme na židli, která vrže, a čekáme, až Bůh konečně vyjde z ordinace. Všichni známe ten pocit: modlíme se, díváme na hodinky, přemýšlíme, jestli jsme se objednali dobře, a v duchu si říkáme, že Bůh má asi opravdu hodně pacientů před námi. Ticho, které se pak rozhostí, je někdy horší než bolest samotná. A přesto právě tam, v tichu čekárny, roste víra.

Setník z dnešního evangelia by možná seděl v čekárně jako my, kdyby měl tenkrát objednáací systém. Všechno na něm bylo špatně. Nebyl zbožný podle našich měřítek, nechodil pravidelně do chrámu, nenosil křížek na krku a nejspíš ani neříkal „Bůh zaplat“. A přesto měl víru, ze které si Ježíš sedl metaforicky na zadek. Setník nechtěl od Boha důkaz, rituál, ani návštěvu „pod střechu“. Stačilo mu jediné: „řekni jen slovo“. Tomu říkáme spirituální minimalismus. A Ježíš to miluje.

My naopak dokážeme Bohu připravit náročnější podmínky než výrobci notebooků. Chceme, aby zasáhl rychle, viditelně, ideálně se signálem „akce byla provedena“. Když nic neslyšíme, máme pocit, že v nebi někdo vypnul zvonek. Jenže

Bůh často uzdravuje na dálku. Tichým způsobem. Mimo světla ramp. Bez fanfár, ale účinněji než všechny naše duchovní strategie.

A tady přichází pointa. Setník Boha nevyvolával, netlačil na pilu, nenastavoval podmínky. Přijal, že Bůh ví, co dělá, a že slovo stačí. A právě díky tomu se zázrak stal. Někdy víra není o tom, že přesně víme, jak má Bůh jednat. Spíš o tom, že přestaneme stát Bohu v cestě.

Ježíš se nad setníkovou vírou „podivil“. To je biblicky slušná formulace pro „byl z toho úplně paf“. A možná by se divil i dnes. Protože tak jednoduchá důvěra se mezi věřícími i nevěřícími vyskytuje zhruba stejně často jako sněhová pokrývka na Štědrý den. Občas se povede, ale většinou žasneme, když ji opravdu potkáme.

Možná právě proto začíná advent tímhle příběhem. Abychom si přiznali, že víra nepotřebuje dokonalost, jen odvahu pustit Boha ke slovu. A to někdy vypadá jednoduše: „Pane, řekni jen slovo.“ A najednou zjistíme, že naše čekárna má dveře, které se mohou kdykoli otevřít.

Myšlenka dne:

Víra neroste z jistot, ale z ochoty sedět v čekárně a věřit, že Bůh nezapomněl na naše pořadové číslo.

Modlitba:

Pane, dej mi srdce, které nepanikaří, když je ticho. Dej mi trpělivost setníka, který se nenechal odradit vzdáleností. A dej mi víru, která Ti nechá prostor jednat, i když já netuším, jak to chceš udělat. Amen.

2. prosince 2025

úterý po 1. neděli adventní / sv. Bibiána

„Hle, náš Pán přijde se svou mocí a osvítlí zrak svých služebníků.“

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 10, 21–24):

Ježíš zajásal v Duchu Svatém a řekl: "Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo! Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit." Když byli sami, obrátil se k svým učedníkům těmito slovy: "Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte! Říkám vám: Mnoho proroků a králů toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli."

Podnět k rozjímání:

Umím se někdy vzdát potřeby všechno pochopit a být před Bohem tak „malý“, že vůbec nechám své srdce vidět a slyšet to, co můj rozum přehlíží?

Ztracený budík

Je podivuhodné, že Bůh se dokáže radovat. A ještě podivuhodnější je, že se raduje z lidí, kteří v očích světa nijak nezáří. Ne z těžkých kalibrů, ale z těch, kteří nehrají hru na důležitost. Z těch, kteří nemají potřebu vysvětlit všechno na světě, protože vědí, že to nejdůležitější se stejně vysvětlit nedá. Ježíš dnes vlastně říká: kdo se přestane tvářit, že má nad vším kontrolu, ten má nejbliž k pravdě.

V každém člověku je malý vnitřní budík. Ne takový, který řve v pět ráno, ale takový, který se ozve jen tehdy, když se ztišíme. Problém je, že většinu roku žijeme tak hlasitě, že ho přeslechneme. Spěcháme, vysvětlujeme, hodnotíme, snažíme se zvládnout svět, který se zvládnout nedá. A pak přijde advent a najednou zjistíme, že máme v duši budík, který jsme si sami vypnuli.

Moudří bývají unavení, protože se snaží mít všechno pod kontrolou. Maličcí bývají šťastní, protože se nechají vést. Nejsou hloupí, jen vědí, že člověk nemusí porozumět, aby mohl věřit. A že někdy stačí otevřít oči a přestat řešit, proč věci nejsou podle našich tabulek. Bůh se usmívá právě nad takovou vírou. Protože je čistá. Protože je pravdivá. Protože je bez nároků.

Ježíš říká: blaze očím, které vidí. A nebyla to metafora. Je to jednoduchá věta pro každého, kdo jde dnes do práce, kdo vede děti do školy, kdo sedí v autě, kdo stojí u plotny nebo kdo prostě jen dýchá. Blaze očím, které vidí, že svět je pořád dobrý, i když se občas nezdá. Blaze těm, kteří poznají Boha v maličkosti, třeba v kapce rosy, v pohledu člověka, který se zastavil u dveří, nebo v tom zvláštním teple, kterým hřeje obyčejný chléb.

Kdo se dívá srdcem, ten už nebude tolik řešit, kolik toho chápe. Víra nezačíná věděním, ale poděkováním. A žasnutím. A radostí z toho, co je obyčejné.

Myšlenka dne:

Velké věci přicházejí k těm, kteří si všimnou těch malých.

Modlitba:

Pane, dej mi oči, které se neztratí v detailech, srdce, které se umí divit, a odvahu být malý, abych byl blízko Tobě. Amen.

3. prosince 2025

středa po 1. neděli adventní / sv. František Xaverský

*„Hle, Pán přijde, spasí svůj lid, blahoslavení, kdo jsou
připraveni na setkání s ním.“*

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 15, 29–37):

Ježíš prošel kolem Galilejského moře, vystoupil na horu a posadil se tam. Tu k němu přišly velké zástupy. Měly s sebou chromé, slepé, zmrzačené, němé a mnoho jiných; položily mu je k nohám a on je uzdravil. Když lidé viděli, že němí mluví, zmrzačení že jsou zdraví, chromí že chodí a slepí vidí, žasli a velebili Boha Izraele. Ježíš si pak zavolal své učedníky a řekl: "Je mi líto zástupu, protože už tři dny jsou se mnou a nemají co jíst. A nechci je nechat odejít hladové, aby je cestou neopustily síly." Učedníci mu řekli: "Kde bychom tady v neobydleném kraji sehnali tolik chleba, abychom mohli dát dosyta najíst tak velkému zástupu?" Ježíš se zeptal: "Kolik máte chlebů?" Odpověděli: "Sedm a několik malých ryb." Rozkázal, aby se lid posadil na zem, vzal těch sedm chlebů a ty ryby, vzdal díky, lámal a dával učedníkům a učedníci lidem. Všichni se dosyta najedli a sesbíralo se ještě plných sedm košíků zbylých kousků (chleba).

Podnět k rozjímání:

Nechám se vůbec někdy dovést až na takové místo prázdnoty, že už nemám co nabídnout, a právě tam dovolím Bohu, aby ukázal, že i z mých „sedmi chlebů“ může nasytit víc než bych si, kdy troufl představit?

Když se rozbije plán

Je zvláštní, že dnešní evangelium stojí na úplně obyčejných věcech. Hlad, únava, zástup lidí, kteří tři dny poslouchají Ježíše a najednou už nemůžou dál. Není v tom nic heroického. Není to drama pro Hollywood. Je to tak lidské, až se skoro divíme, že to vůbec stojí v Bibli. A právě tam Ježíš řekne větu, kterou bychom měli mít nalepenou na lednici: „Je mi jich líto.“

To je Bůh. Ne ten, kterého si malujeme jako přísného manažera nebes, ale ten, který se zastaví, když nám dochází síla. Ten, který ví, že i duše má žaludek. Je to Bůh, kterému záleží na našem hladu, ať už tělesném nebo tom hlubším, který neumíme pojmenovat.

Učedníci to ale berou jako my. Rychlý audit, inventura zásob, závěr je jasný: nemáme dost. Sedm chlebů a pár rybek. To nestačí ani pro jejich vlastní skupinu, natož pro několik tisíc hladových lidí. A tak začnou panikařit. Ježíš však paniku nesdílí. On se neptá, kolik toho je, ale jestli to dáme na stůl.

A tady se láme víra. Ne v okamžiku zázraku, ale v okamžiku nabídnutí. Sedm chlebů v našich rukou je málo. Sedm chlebů v Božích rukou je začátek hostiny. Když si člověk přestane hlídat svoje jistoty, Bůh konečně má s čím pracovat.

Někdy máme pocit, že bychom Bohu neměli ukazovat svoji slabost. Že musíme mít všechno pohromadě. Že víra je věc těch, kdo mají čistý stůl, uhlazenou duši a pevný plán. Jenže Bůh miluje rozbité plány. Miluje chvíle, kdy už nemáme nic, protože právě tehdy se může ukázat všechno, co jsme si mysleli, že zvládneme sami.

Možná je to takhle: když se nám život sesype jako drobký z chleba, Bůh je sbírá. A když mu ty drobký dáme, on z nich udělá bochník.

Myšlenka dne:

Bůh neuvažuje v kategoriích dost a málo. Jediná míra, kterou používá, je důvěra.

Modlitba:

Pane, nauč mě nebát se prázdných rukou. Když mé plány přestanou fungovat, dej, ať se nezaleknu prázdna, ale dovolím Ti do něj vstoupit. Ať poznám, že Tvá hojnost začíná tam, kde končí mé jistoty. Amen.

4. prosince 2025

čtvrtek po 1. neděli adventní / sv. Jan Damašský, sv. Barbora

*„Hledejte Hospodina, když je možné ho nalézt, vzývejte ho,
když je blízko.“*

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 7, 21.24–27):

Ježíš řekl svým učedníkům: "Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane!', vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozvážnému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům - ale nezřítel se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům - i zřítel se a jeho pád byl veliký."

Podnět k rozjímání:

Na čem skutečně stojí můj život, když se zvedne vítr? Je to pevná skála Božího slova, nebo jen písek pěkných slov, která říkám, ale podle nich nežiji?

Dům, který ustojí déšť

Dnešní evangelium je jedno z těch, které umíme citovat i bez hlubšího přemýšlení. „Dům na skále je pevný, dům na písku spadne.“ Jasně. Všichni jsme to slyšeli jako děti. Jenže v dospělosti člověk zjistí, že se mu ten písek kupodivu líbí. Dobře se na něm staví, práce jde rychle od ruky a výsledek vypadá na první pohled skvěle. Problém přijde, až když začne pršet. A ono prší skoro pořád.

Ježíš dnes nemluví o architektuře. Mluví o nás. O lidech, kteří si myslí, že duchovní život jde obejít trochou zbožných slov a občasnou návštěvou kostela. Jenže skála nevzniká z frází. Skála vzniká z rozhodnutí. Z těch nenápadných momentů, kdy udělám správnou věc, i když se to zrovna nehodí. Z těch drobných zápasů, kdy je jednodušší polevit, ale já nepolevím. Z ticha, kde už se nedá nic vysvětlit, jen vydržet.

Písek je pohodlnější. Na písku se krásně plánuje život. Je tam prostor pro všechny naše sny o tom, jak to budeme mít jednou „správně“ zařízené. A pak se v tom plánu objeví první prasklina. Někdo onemocní. Něco se nepovede. Někdo nás zklame. A najednou zjistíme, že nebe má jakési zpoždění. A že hospodář, který věděl, kdy přijde zloděj, je spíš postava z pohádky.

Víra není o tom čekat na ideální počasí. Je o tom postavit dům tak, aby přežil i chvíle, které si nevybereme. Skála není pocit. Skála je vztah. Je to přesvědčení, že Bůh není jen do pěkného počasí, ale i do bouřky. Hlavně do bouřky.

A možná právě o to v adventu jde. Přestat stavět kulisy a začít stavět základy. Přestat Bohu říkat, jak má jednat, a začít mu konečně důvěřovat. Protože když přijde déšť – a on přijde – poznáme, na čem náš život opravdu stojí.

Skála víry se nehledá očima, ale srdcem. Ne najednou, ale po kouskách. A každý kousek stojí za to.

Myšlenka dne:

Skála víry není na povrchu. Najdeme ji až tehdy, když jsme ochotni kopat hlouběji, než jsme původně plánovali.

Modlitba:

Pane, nauč mě stavět pomalu, ale poctivě. Dej, ať se nebojím kopat do hloubky, i když je to těžší než rychlé řešení. A když přijde déšť, dej, ať zůstanu stát s Tebou, protože jen s Tebou má můj dům smysl. Amen.

5. prosince 2025

pátek po 1. neděli adventní / sv. Sába Jeruzalémský

„Hle, náš Pán přijde se svou mocí a osvítí zrak svých služebníků.“

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 9, 27–31):

Za Ježíšem šli dva slepci a hlasitě volali: "Synu Davidův, smiluj se nad námi!" Jak vešel do domu, přišli ti slepci k němu. Ježíš jim řekl: "Věříte, že mám takovou moc?" Odpověděli mu: "Ano, Pane." Dotkl se tedy jejich očí a řekl: "Ať se vám stane, jak věříte." I otevřely se jim oči. Ježíš jim důrazně nařídil: "Ale ať se to nikdo nedoví!" Oni však odešli a rozhlásili to po celém tom kraji.

Podnět k rozjímání:

Jak dlouho ještě budu čekat na „důkazy“, než Bohu uvěřím i tam, kde je zatím tma, a dovolím mu otevřít mi oči právě tehdy, když to nejméně čekám?

Když světlo přichází zevnitř

Dnešní evangelium je skoro detektivka. Dva slepci jdou za Ježíšem, i když nevidí. A teď si to představme realisticky. Jdete po cestě. Tma jako v pytli, dvakrát sousedův pes do vás

málem vrazí, ale vy jdete dál. Proč? Protože slyšíte hlas, který stojí za následování. Srdce je někdy spolehlivější než oči.

Slepci jdou za Ježíšem bez jistoty, že to dopadne. Bez důkazů. Bez záznamu z ultrazvuku zázraku. Jen na základě víry, že „to dokáže“. A Ježíš se jich ptá na jedinou věc: „Věříte?“ Nepotřebuje informace. Potřebuje, aby to řekli nahlas. Protože víra, kterou si člověk nechá pod pokličkou, neroste. Kdežto slovo, které vyslovíme, má moc změnit úhel pohledu – někdy dokonce i náš vlastní.

My máme tuhle scénu docela zažitou, ale zkusme si ji přehrát dnešní optikou. Dva lidé by dnes Ježíše sledovali pomocí GPS, sledovali by recenze na Google („Vyléčil už někoho?“), možná by čekali na potvrzení, že to má vůbec smysl. Slepci však nic takového neřeší. Nemají přístup k datům. Mají přístup k důvěře. A ta je v duchovním životě víc než statistika.

Ježíš jejich víru neoceňuje jako nějaký výkon. Vůbec ne. Říká jen větu, která by se měla vytesat do každé zdi, kde se lidé snaží věřit: „Podle vaší víry se vám staň.“ Jinými slovy: Bůh jedná přesně tam, kde mu necháme místo. Ani o milimetr míň, ale také ani o milimetr víc, než Mu dovolíme. Ne protože by byl malý, ale protože nás bere vážně. Nikoho netlačí. Jen se ptá: „Věříš, že to mohu učinit?“

A teď ta humorná, ale lidská tečka: Ježíš jim přikáže, ať to nikomu neříkají. Slepci kývnou – a běží to vykládat úplně všude. A kdo by se jim divil? Když člověk skutečně pozná Boží dotek, nejde si to nechat pro sebe. To jen my dnes občas držíme jazyk za zuby, aby nás někdo neoznačil za podivíny. Slepci se nestydí. Proč by taky měli? Konečně vidí.

A možná i my někdy potřebujeme přiznat, že jsme slepí. Že sice vidíme všechno kolem, ale nevidíme do vlastní duše. Že chodíme rychle, ale za kým vlastně jdeme? Víra začíná teprve tehdy, když dovolíme Bohu vstoupit do tmy, o níž nechceme s nikým mluvit.

A On udělá to samé, co tehdy: dotkne se. A světlo přijde zevnitř.

Myšlenka dne:

Kdo čeká na zázrak pro oči, nikdy neuvidí zázrak pro srdce.

Modlitba:

Pane, děkuji Ti, že se nenecháš odradit mojí tmou. Nauč mě věřit, i když nevidím, a jít za Tvým hlasem, i když nerozumím. A dej, ať světlo, které zapálíš v mém srdci, už nikdy nezhasne. Amen.

6. prosince 2025

sobota po 1. neděli adventní / sv. Mikuláš

*„Hospodin je náš soudce, náš zákonodárce a král,
on nás vysvobodí.“*

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 9, 35–10, 1.5–8):

Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, hlásal radostnou zvěst o (Božím) království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: "Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň." (Potom) si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: "Mezi pohany nechod'te a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovčím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: 'Přiblížilo se nebeské království.' Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte."

Podnět k rozjímání:

Co z toho, co jsem od Boha dostal úplně zdarma, jsem ochoten pustit dál, aniž bych počítal, kolik mě to bude stát, a věřil, že světlo se rozléváním nezmenšuje, ale roste?

Dárky, které se nedají zabalit

Mikulášův den má zvláštní talent změkčit i ty nejzarputilejší čelisti. Děti netrpělivě šramotí sáčky, dospělí se usmívají do vousů a svět se alespoň na chvíli tváří, že dobro ještě nevyhynulo. A přesto dnešní evangelium míří mnohem hlouběji než do punčoch a balíčků. Ježíš totiž mluví o dávání, které nepotřebuje jmenovku.

„Zdarma jste dostali, zdarma dávejte.“ Pokud chce někdo slyšet nejkratší definici křesťanství, je to tahle věta. Není to marketingový slogan ani morální výčitka. Je to prosté konstatování: všechno opravdu důležité v životě máme zadarmo. Lásku. Naději. Odpuštění. I vzduch, který právě teď dýcháme. A právě proto se nedá žít víra jako obchodní transakce: něco ti dám, něco si vezmu. Ježíš posílá učedníky do světa s prázdnýma rukama, ale plnými srdci.

A teď si představme, jak to znělo v jejich hlavách. „Uzdravujte nemocné... probouzejte mrtvé... očišťujte malomocné... vymítejte démony...“ To není výčet, to je infarkt. A do toho

dodatek: „Zdarma.“ Jako by chtěl říct: „Dělejte dobro tak lehce, jako když dýcháte. A nechtějte za to medaili.“ To je duch Mikuláše. Ten pravý Mikuláš totiž neměl potřebu brát si s sebou čerta, aby si pojistil disciplínu. Stačilo mu mít veliké srdce a málo řečí.

A možná je to vlastně největší problém dnešního světa. Máme radši to, co je vidět. Dávání bez podpisu jako by ztratilo smysl. Ale Ježíš to obrací naruby. Říká, že největší dobro se rodí tam, kde žádné světlo reflektorů nesvítí. Tam, kde člověk podá ruku, i když má sám plné ruce práce. Tam, kde někdo přikrývá druhého jemným slovem, ne tlustým moralizováním. Tam, kde se nepočítá, ale žije.

A pak je tu ještě jedna silná věta: „Když viděl zástupy, bylo mu jich líto.“ V řečtině je to výraz, který doslova znamená „pohnuté vnitřnosti“, něco jako když máte takový ten uzel v žaludku, protože se vás dotkla cizí bolest. To není sentiment. To je Bůh, který vidí lidi unavené, přetížené a ztracené, a místo kázání začne rozdávat milost.

To je základ pravé štědrosti. Ne kalkul, ale soucit. Ne povinnost, ale radost. Ne dokonalost, ale obyčejná lidskost.

A tak dnes, kdy se všude šustí balíčky, může být Mikuláš i v tobě. A nemusíš si kvůli tomu nasazovat vousy. Stačí dát

kousek sebe někomu, kdo si už dlouho myslí, že ho nikdo nevidí. A dělat to tak tiše, že nikdo nezjistí, kdo u toho stál.

Myšlenka dne:

Velké dary mají cenu, malé dary mají duši. A ty největší jsou zadarmo.

Modlitba:

Pane, nauč mě dávat srdcem, ne z povinnosti. Nauč mě vidět ty, kterým dochází síly, a být u nich bez hluku a bez zásluh. A děkuji Ti, že všechno, co opravdu potřebuju, si od Tebe nesu už dávno. Amen.

7. prosince 2025

2. neděle adventní / sv. Ambrož

„Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!

Každý člověk uzří Boží spásu.“

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 3, 1–12):

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: "Obráťte se, neboť se přiblížilo nebeské království." Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: "Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!" Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobyilkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Když však viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: "Zmijí plemeno, kdo vám ukázal, jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: 'Naším otcem je Abrahám!', neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti. Sekera je už přiložena ke kořenu stromů; každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Já vás sice křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás

bude křtít Duchem Svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí (obilí) na svém mlatě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným."

Podnět k rozjímání:

Mám odvahu podívat se Bohu do očí bez masek a výmluv, a neptat se, jak vypadám před lidmi, ale jestli před ním nesu ovoce, které roste z pravdy, a ne z převleků?

Anděl na parkovišti

Jan Křtitel by dnes zřejmě neprošel ani prvním kolem konkurzu na „duchovního influencera“. Neměl outfit z katalogu, neřešil image, nešetřil ironií a místo meditační hudby z pouště se ozýval jeho hlas, který dokázal probudit i mrtvý kaktus. Jenže lidé za ním chodili. Proč? Protože syrová pravda je pořád vzácnější než pozlacená lež.

„Připravte cestu Pánu.“ To nezní jako hezký adventní citát na ledničku. To je výkop do reality. Jan tím říká: Nečekej, že Bůh přijde skrz dekorace, cukroví a rádoby duchovní atmosféru. Cesta k Bohu vede přes srdce. A to mívá zatačky. A výmoly. A obchvaty kolem témat, kterým se nechceme věnovat.

Každý z nás někde uvnitř má vlastní poušť. Místo, kde skončí všechny „promiň, ale...“, všechny nedořešené bolístky,

všechna malá sobectví, která jsme dávno přestali počítat. Do té pouště přichází Jan. A ne proto, aby nás zahanbil, ale aby nám připomněl, že Bůh nepotřebuje naše masky. Potřebuje nás.

Kdyby Jan přijel dnes, možná by ho lidé natáčeli na mobil a psali do komentářů: „Tenhle bude určitě z jedné z těch radikálních skupin...“ A přesto by jeho hlas pronikl skrz všechno. Protože pravdu si nemusíme zapisovat, ta se nám zapisuje sama. Často v noci, když si lehneš a uvědomíš si, že některé cesty by bylo dobré narovnat.

A pak je tu druhý typ lidí: farizeové. Pro ně měl Jan označení, které by dnes neprošlo ani v odpoledním vysílání. „Zmijí plemeno.“ Není to vulgarita, je to diagnóza. Kdo se schovává za nálepky, ten neumí otevřít srdce. A kdo se opírá o „my máme přece Abrahama“, ten už dávno zapomněl, že víra není rodné právo, ale vztah.

A tak Jan říká: Přinášejte ovoce. Ne diplomy. Ne dojmy. Ovoce. Kdo žije z pravdy, ten ji nese i tam, kde to bolí. A kdo nechce nic měnit, ten se bude vymlouvat do konce života. Ježíš pak přichází jako ten, kdo očišťuje ohněm, ne jemným parfémem. Ne proto, aby spálil všechno, co je lidské, ale aby shořelo všechno, co je falešné.

A co to má společného s námi? Možná dnes nic velkého neuděláme. Možná jen pomůžeme někomu na parkovišti s taškami. Nebo zavoláme člověku, kterému jsme dlouho nevolali, protože se ve vztahu udělal uzel. Nebo konečně přestaneme předstírat, že jsme v pořádku, a přiznáme si, že nejsme. I to je začátek cesty. Bůh nepotřebuje dálnici. Stačí mu pěšina, na kterou si konečně troufneme vstoupit.

Myšlenka dne:

Cesta k Bohu není dlouhá. Jen musí být skutečná.

Modlitba:

Pane, dej mi odvahu sundat masky, které mě chrání před lidmi, ale oddalují od Tebe. Nauč mě opravovat své stezky ne proto, abych byl dokonalý, ale abych byl pravdivý. Amen.

8. prosince 2025

pondělí po 2. neděli adventní / Slavnost Panny Marie počaté
bez poskvrny prvotního hříchu / sv. Makarius

*„Zdravas Maria, milostiplná, Pán s tebou,
požehnaná tys mezi ženami.“*

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 1, 26–38):

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Bud’ zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porодиš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“

Maria řekla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Podnět k rozjímání:

Dokážu Bohu říct „staň se“ i tehdy, když nerozumím tomu, co po mně žádá, a věřit, že důvěra má někdy větší sílu než všechny moje jistoty?

Zpráva z nebe

Jsou věci, které člověku rozhodí den. A pak jsou věci, které mu rozhodí celý život. Maria zažila to druhé. Nečekaný host, pozdrav, který zněl spíš jako z jiného světa, a slova, která by zamávala i s profesionálním optimistou. Milostiplná. Těžko říct, jestli tomu hned věřila. Možná to znělo jako lichotka, kterou nechcete přijmout, protože moc dobře víte, jak to u vás doma doopravdy vypadá. Přesto to byl Boží hlas. A Bůh se neplete v oslovení.

Maria je obyčejné děvče z Nazareta. Ne hvězda sociálních sítí, žádná duchovní influencerka. A najednou před ní stojí Gabriel, posel z nebe, a sděluje jí plán, který překračuje všechny rozumné hranice. Maria nereaguje jako někdo, kdo chce být středem pozornosti. Neříká: výborně, to jsem čekala. Naopak uvažuje, ptá se, přemýšlí. Její víra není slepá

poslušnost, ale odvaha položit upřímnou otázku. Jak se to stane. Tím se stává blízkou i dnešnímu člověku, který u Boha často hledá logiku a vysvětlení. Jenže Bůh neodpovídá tabulkami ani postupy. Odpovídá přítomností.

Gabriel přináší Marii slova, která se v dějinách budou opakovat ještě mnohokrát. U Boha není nic nemožného. Zní to jako náboženská fráze, ale pro Marii to byla skutečnost, která jí otrásla, a přesto ji uklidnila. Ne proto, že by všemu rozuměla, ale proto, že Bohu dovolila být Bohem. Řekla staň se. Ne proto, že by měla jistotu, že všechno dopadne dobře, ale proto, že věděla, komu důvěřuje. Tohle je víra, která není naivní ani zbožně uhlazená. Je statečná a pravdivá.

Možná každý z nás někdy stojí v malém Nazaretě svého života. Uprostřed dne, kdy se zdá, že se nic zvláštního neděje, se najednou objeví okamžik, který nás přesahuje. Telefonát, který změní plán. Rozhovor, který otevře bolavé místo. Ticho, ve kterém si člověk uvědomí, že Bůh se nepřestal ozývat. A tehdy stojíme před stejnou otázkou jako Maria. Dokážu důvěřovat i tam, kde nic nevidím. Dokážu říct ano i tehdy, když nic nedává smysl. Ten okamžik nás neudělá dokonalými. Jen nám připomene, že víra je vztah, ne výkon.

Maria se nebojí přiznat svou obyčejnost. A právě do ní vstupuje Bůh se svou neobyčejností. Její příběh není o tom, že se stala výjimečnou. Je o tom, že dovolila Bohu, aby byl výjimečný v jejím životě. To je něco, co může udělat každý, kdo je ochoten pustit se kontroly nad svým vlastním vesmírem a říct: Pane, jsem tady. Ne dokonalý, ale dostupný.

Myšlenka dne:

Bůh nečeká, až budeme připraveni. Stačí, že jsme otevření.

Modlitba:

Maria, nauč mě říkat Bohu ano bez strachu a výmluv. Dej mi srdce, které se nechá překvapit, a víru, která se nezalekne Božích plánů. Ať i v mém Nazaretě zazní slovo, které mě vrátí k Bohu. Amen.

9. prosince 2025

úterý po 2. neděli adventní / sv. Jan Didak

„Blízko je den Páně, hle, přijde, a spasí nás.“

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 18, 12–14):

Ježíš řekl svým učedníkům: Co myslíte? Když má někdo sto ovcí a jedna z nich se zatoulá, nenechá těch devětadevadesát na horách a nepůjde hledat tu zatoulanou? A když se mu podaří ji nalézt, amen, pravím vám: má z ní větší radost než z těch devětadevadesáti, které se nezatoulaly. Stejně tak nechce váš nebeský Otec, aby zahynul jediný z těchto nepatrných.

Podnět k rozjímání:

Věřím vůbec tomu, že jsem pro Boha tak vzácný, že by kvůli mně nechal všechno ostatní stát, anebo si pořád myslím, že jsem jen jedna z mnoha ovcí, kterou by si nikdo nevšiml, kdyby zmizela?

Když se svět točí moc rychle

Každý z nás už někdy zažil chvíli, kdy měl pocit, že vypadl z vlastního života jako z jedoucí tramvaje. Ne proto, že by chtěl, ale prostě se to stalo. Ztratit se nemusí znamenat udělat chybu. Někdy stačí únava, jedna věta, jedno zranění nebo

jedno období, které nás rozladí jako piano po stěhování. A člověk jde dál, jen už neslyší tón, který ho dřív vedl.

Ježíš dnes vypráví příběh o pastýři, který nechá devadesát devět ovcí a vydá se hledat jednu jedinou. To je matematika, která nedává smysl ani dětem na prvním stupni. Jenže Bůh nepočítá procenta. Bůh miluje. A láska má zvláštní logiku. Pro ni je jeden člověk víc než celý dav. A kdo se ztratí, není ostudou. Je pokladem, který se zrovna dostal mimo dohled.

Jsme zvyklí žít v režimu, kde se jede rychle, plánuje daleko dopředu a každý má dokazovat, že ví, kam jde. Jenže právě tak se člověk snadno ztratí. Ne protože je špatný, ale protože už neslyší hlas, který ho kdysi vedl. Bůh však neztrácí trpělivost. Nečeká, až se vrátíme sami. Vydává se za námi, i když my sami bychom si pro sebe cestu nehledali.

Ježíš říká, že Otec nechce, aby zahynul jediný z maličkých. To je věta, která zní jako pohlazení i jako výzva. Nejsme pro Boha anonymní stádo. Jsme hledaní. A kdo je hledaný, ten má hodnotu, která se nedá změřit užitekem nebo výkonem. Bůh nikoho nesrovnává. Každého nese tak, jak potřebuje. V tom je síla evangelia, která i skeptikům připomíná, že víra není o kontrole, ale o vztahu.

Svatý Jan Didak byl obyčejný rolník. Ne kazatel, ne teolog, ne duchovní atlet. A přesto se stal světlem pro lidi kolem. Ne proto, že by měl speciální schopnosti, ale protože nechodil životem příliš rychle. Uměl se zastavit a slyšet Boží hlas ve chvílích, kdy ostatní slyšeli jen ticho. Možná právě proto si ho Bůh vybral. Ten, kdo nespěchá, totiž snadněji uslyší dobrého pastýře.

Možná je dnes dobrý čas zpomalit i my. Ustoupit o krok ze svého tempa, aby bylo vůbec možné zaslechnout Boží volání. Nevola nás zpět proto, aby nám vyčetl cestu, kterou jsme ztratili. Volá nás proto, že se těší z každého návratu. Radostí, která je větší než radost nad devadesáti devíti správně jdoucími.

Myšlenka dne:

Nevadí, že se občas ztratíme. Vadilo by, kdybychom přestali věřit, že nás Bůh pořád hledá.

Modlitba:

Pane, dej mi cit pro chvíle, kdy zpomalit není slabost, ale návrat. Otevři mé srdce, abych poznal, kdy mě voláš jménem, a dej mi odvahu nechat se najít. Amen.

10. prosince 2025

středa po 2. neděli adventní / Panna Maria Loretánská,
sv. Julie a Eulálie

*„Hle, Pán přijde, spasí svůj lid, blahoslavení,
kdo jsou připraveni na setkání s ním.“*

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 11, 28–30):

Ježíš se ujal slova a řekl: "Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží."

Podnět k rozjímání:

Dovolím si někdy položit svá břemena k Ježíšovým nohám, nebo se jich držím tak urputně, že už ani nepoznám, kde končí víra a začíná jen moje vyčerpanost?

Bůh v dopravní zácpě

Ježíšovo pozvání zní neuvěřitelně jednoduše. „Pojďte ke mně.“ Nevyhrožuje, neslibuje slevy na duchovní balíčky, nestraší nebeským auditem. Prostě zve. A právě to nás někdy zaskočí víc než jakákoli náročná výzva. Když jsme unavení,

chceme řešení. Když jsme přetíženi, chceme únik. Ježíš neříká ani jedno. Jen říká: přijď. Odpočiň si u Mne, protože únava není ostuda, ale signál, že člověk nese víc, než unesl srdcem.

Lopotíme se často déle, než je zdrávo. Občas dokonce tak tvrdohlavě držíme svá břemena, že bychom je pomalu přivázali k sobě, jen aby nám je nikdo nevzal. Není zvláštní, že někdy dokážeme přinést Bohu všechno možné, jen ne to, co nás opravdu tíží? Ježíš nenabízí únik z reality, ale jiný způsob, jak v ní žít. Neodstraňuje břemena, ale nese s námi. A to je víc než zázrak. To je vztah. Vztah, který uzdravuje spíš tichostí než efektem.

Každý z nás zná tu svoji dopravní zácpu života. Chvíli, kdy se všechno před námi zastaví, za námi tlačí a uvnitř to hučí tak, že ani modlitba nezazní klidně. A právě tam Ježíš stojí. Ne na obzoru, ne v budoucnosti, ale vedle nás v tom nedýchatelném okamžiku, kdy už ani nevíme, kam patříme. Stojí tam a čeká, až člověk vypne motor své urputnosti a dovolí Mu nastoupit.

Panna Maria Loretánská nám dnes připomíná, že Bůh je doma tam, kde Ho člověk pustí dovnitř. Loreta je symbol, ale zároveň i diagnóza našeho srdce. Bůh nepotřebuje paláce, stačí Mu obyčejná lidská duše, která už se unavila tvořit

dojem. Kdo Mu otevře, ten zjistí, že pokoj není výsledek dokonalosti, ale dar přítomnosti.

Ježíš mluví o svém jhu, které netlačí. Všechno ostatní, co si nakládáme sami, tlačí vždycky. Jeho jho je zvláštní. Je lehké, protože se neskládá z povinností, ale z lásky. Láska netíží, tíží jen náhražky. Když se srdce naučí odpočívat v Bohu, zjistí, že ani chaos světa nedokáže sebrat člověku pokoj, který nevzniká z výkonu, ale z důvěry.

Adventní čas je příležitostí odevzdat Bůh ví komu všechn ten vnitřní nábytek, který jsme v sobě naskládali. Někdy stačí pár minut ticha, někdy kousek odvahy přiznat si, že už to nezvládáme sami. A právě tam, kde se člověk přestane přetvařovat, začíná odpočinek duše. Odpočinek, který nenastává tehdy, když všechno stihneme, ale tehdy, když přestaneme dokazovat, že musíme stíhat úplně všechno.

Myšlenka dne:

Odpočinek duše nezačíná v posteli, ale v srdci, které přestalo dokazovat, že zvládne celý svět samo.

Modlitba:

Pane, nauč mě zastavit se dřív, než mě zastaví únava. Dej mi sílu přestat bojovat tam, kde chceš jednat Ty, a daruj mé duši klid, který neroste ze zvládnutých úkolů, ale z důvěry. Amen.

11. prosince 2025

čtvrtek po 2. neděli adventní / sv. Damas I. (Hostivít)

„Rosu dejte, nebesa, shůry, oblaka, spust'te déšť práva; ať se otevře země a zplodí spásu!“

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 11, 11–15):

Ježíš řekl zástupům: "Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on. Od času Jana Křtitele až po tuto chvíli nebeské království trpí násilí a násilníci je uchvacují. Neboť všichni Proroci i Zákon prorokovali až do Jana. A chcete-li to přijmout: on je Eliáš, který má přijít. Kdo má uši, slyš!"

Podnět k rozjímání:

Umím někdy ztichnout tak opravdově, že to není útek od světa, ale prostor, kde konečně začnu slyšet Boha, který mi už dávno něco říká a já jen neměl uši otevřené?

Svíčka a obrazovka

Ježíšova slova dnes zní jako malý test: kdo má uši, slyš. Zní to jednoduše, ale právě v tom je háček. Uši máme všichni, jenže schopnost skutečně slyšet se pomalu vytrácí. Umíme mluvit,

komentovat, hodnotit a reagovat rychlostí světla, jen naslouchání bereme jako ztrátu času. A to je paradox, protože víra roste právě v tichu, ne v hluku.

Jan Křtitel je pro Ježíše největší z lidí. Ne proto, že by měl spoustu sledujících, ale proto, že měl odvahu mluvit pravdu. Ježíš však zároveň říká, že i ten nejmenší v Božím království je větší než Jan. Ne jako kritika, ale jako naděje. V Božím světě se velikost neměří výkonem, ale otevřeností. Ten, kdo dokáže naslouchat, je větší než ten, kdo jen mluví, byť by mluvil sebepravdivěji.

Doba, ve které žijeme, je hlučná. Jen málokdy je ticho opravdu tichem. Když už člověk vypne televizi, přihlásí se telefon. Když odloží telefon, ozve se e-mail. Když vypne i ten, hlava si pustí svůj vlastní vnitřní podcast. Žijeme v prostředí, kde je snadné slyšet všechno možné, jen ne Boží hlas. A tak není divu, že Ježíš připomíná něco tak základního, jako je schopnost slyšet.

Adventní svíčka je zvláštní symbol. Slabá, nenápadná, ale když se na ni člověk zadívá, něco se v něm zklidní. Světlo svíčky totiž nedává informace, dává prostor. A to přesně potřebujeme. Ztišení, které není útekem, ale návratem. Když si člověk sedne, zapálí svíčku a nechá obrazovku vydechnout,

začne slyšet to, co přes den přehluší spěch. Slyší vlastní srdce. Slyší Boží šepot. A někdy slyší i věty, které dlouho utíkal slyšet.

Jan Křtitel byl hlas, který burcoval. Ježíš je Slovo, které proměňuje. Hlas nás probudí, Slovo nás uzdraví. Hlas nás vyvede z apatie, Slovo nás posune dál. Jenže k tomu je potřeba jediné: otevřené uši. Ne fyzicky, ale duchovně. Ucho člověka, který se nebojí pravdy o sobě. Protože jen ten, kdo slyší, může hledat. A jen ten, kdo hledá, může najít.

Ježíšův šepot je jemnější než bzukot telefonu. Přesto dokáže proměnit život. Stačí se zastavit, posadit a dovolit Mu mluvit. Bez našich zbytečných doplňujících otázek, bez plánů a bez strachu z toho, co by mohl říct. Bůh nemluví proto, aby nás zesměšnil, ale aby nás vrátil domů.

Myšlenka dne:

Ticho není absence zvuku, ale přítomnost Boha, který šeptá, když svět křičí.

Modlitba:

Pane, dej mi uši, které slyší i tehdy, když všichni kolem mluví. Nauč mě mlčet tam, kde chci mít poslední slovo. A když

k Tobě otevřu své srdce, ukaž mi hlas, který vede k pokoji.
Amen.

12. prosince 2025

pátek po 2. neděli adventní / Panna Maria Guadalupská

„Pán přijde, běžte mu naproti, on je kníže pokoje.“

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 11, 16–19):

Ježíš řekl zástupům: "Ke komu přirovnám toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a volají na své druhy: 'Hráli jsme vám, a vy jste netancovali, naříkali jsme, a vy jste neplakali.' Přišel Jan, nejedl a nepil, a říkají: 'Je blázen.' Přišel Syn člověka, jí a pije, a říkají: 'Je to žrout a pijan, přítel celníků a hříšníků.' Ale přece moudrost se ospravedlní svými skutky."

Podnět k rozjímání:

Není můj problém někdy v tom, že nehledám pravdu, ale potvrzení svého názoru, a tak mi uniká Bůh, který se nevnučuje, ale čeká, až mu otevřu srdce místo toho, abych čekal na další důkaz?

Prach na Betlému

Ježíš dnes popisuje generaci, která je věčně nespokojená. Jan Křtitel se jim zdál příliš přísný, Ježíš zase příliš lidský. Jan nejedl ani nepil a označili ho za blázna. Ježíš jedl a pil a obvinili ho z požívačnosti. Zdá se, že problém nebyl ani

v Janovi, ani v Ježíši. Problém byl v lidech, kteří nehledali pravdu, ale potvrzení svých pocitů. Kdo chce mít Boha podle sebe, vždycky najde důvod, proč Mu nevěřit.

Dnešní evangelium není výčitka, ale laskavé odmaskování. Ukazuje nám, jak snadno přestaneme vidět Boha jen proto, že Ho chceme odhadnout, pojmenovat, vysvětlit, dokonce někdy i opravit. Víra však není puzzle. Je to vztah. A vztah se nepozná podle toho, kolik máme argumentů, ale podle toho, jestli jsme ochotni otevřít srdce.

Panna Maria Guadalupská se zjevila prostému rolníkovi. Ne teologovi, ne politikovi, ne člověku s mocí a vlivem. Bůh si vybírá obyčejné lidi, protože ti ještě nejsou unavení sami sebou. Jan Didak neslyšel výčitku, ale pozvání. V jeho světě nebylo ticho prázdným místem, ale prostorem, kde Bůh šeptá. Kdyby kolem probíhali lidé s dnešní rychlostí, nic by neslyšeli. On však slyšel všechno.

Zázrak z Guadalupe není o tom, že se objevil obraz. Je o tom, že se Bůh sklonil k člověku a promluvil jazykem, který nepotřebuje titul. Zázraky totiž nejsou komplikované. Komplikovaní býváme my. Bůh se dotýká země, kam se nechce sklonit nikdo jiný. A dělá to s něhou, kterou nezničí ani prach.

A tady přichází Betlém. Kdybychom ho dnes nafotili, filtrovali a dali na sociální sítě, možná bychom slyšeli komentáře: moc chudé, moc tmavé, moc prašné. Jenže právě tam se narodil Ten, který převrací svět naruby. Bůh se narodil v realitě, kterou by dnešní člověk raději vydezinfikoval. A právě proto má Betlém sílu. Světlo totiž nejlépe vynikne ve tmě a prach někdy připomíná, že jsme skuteční.

Možná je i náš vnitřní Betlém zaprášený. Možná už dlouho říkáme Bohu: až si uklidím, až se zlepší situace, až budu mít čas. Jenže Bůh nečeká na ideální podmínky. Vstupuje přesně tam, kde jsme nejistí. Pravda je jednoduchá: člověk, který hledá dokonalost, Boha mívá. Člověk, který hledá obyčejnost, Ho potkává na každém kroku.

Myšlenka dne:

Kdo hledá Boha v dokonalosti, nikdy Ho neuvidí. Kdo Ho hledá v obyčejném prachu života, objeví Ho dřív, než stihne cokoli pochopit.

Modlitba:

Pane, nauč mě vidět Tebe i tam, kde bych čekal jen prach. Otevři mé srdce pro radost, která se rodí v maličkostech. Ať dokážu poznat Tvoji přítomnost v okamžicích, které vypadají obyčejně, a přitom nesou zázrak. Amen.

13. prosince 2025

sobota po 2. neděli adventní / sv. Lucie (Světluše)

*„Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každý člověk
uzří Boží spásu.“*

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 17, 10–13):

Když sestupovali z hory, zeptali se učedníci Ježíše: "Pročpak učitelé Zákona říkají, že napřed musí přijít Eliáš?" Odpověděl: "Eliáš jistě přijde a obnoví všechno. Ale říkám vám: Eliáš už přišel, ale nepoznali ho a udělali s ním, co chtěli. Tak i Syn člověka bude od nich trpět." Tehdy učedníci pochopili, že jim mluvil o Janu Křtiteli.

Podnět k rozjímání:

Nečekám někdy na Boha tak okázale, že mi právě kvůli tomu uniká jeho tiché působení, které mám přímo před očima, jen ho nedokážu poznat bez fanfár?

Slepá světlem

Lucie znamená světlo. Je to jméno, které samo o sobě slibuje svítání. Paradoxně ji známe jako patronku těch, kdo nevidí. Oči jí vzali lidé, kteří nedokázali unést její víru. Možná právě proto nás učí dívat se jinak. Ne očima, které vidí povrch věcí,

ale očima srdce, které vidí hloubku. Existuje totiž slepota horší než ta tělesná. Slepota člověka, který má zrak, ale nemá světlo.

Ježíš dnes mluví o lidech, kteří čekali proroka tak dlouho a tak okázale, až ho přehlédli. Hledali Eliáše v záři a moci, a on přišel v postavě Jana Křtitele, zarostlého muže z pouště, který voněl po medu a prachu, ne po kadidle. Eliáš už přišel, ale nepoznali ho. Neviděli, protože čekali něco jiného, než jim Bůh poslal. A to je příběh starý jako lidstvo.

Člověk chce často Boha, který bude jasný, viditelný a ideálně i předvídatelný. Jenže Bůh nechodí s majákem. Bůh přichází tiše. Stojí uprostřed našeho dne v podobě pozvání, kterého si skoro nevšimneme. V podobě člověka, kterého bychom snadno přešli. V podobě pravdy, před kterou se nám nechce zastavit. Bůh nemá rád fanfáry, ale věrnost. A kdo čeká na ohňostroj, snadno přehlédne plamínek, který mu hoří u nohou.

Lucie nám připomíná, že světlo víry neoslepuje, ale osvětluje. Rozsvěcí tmu zevnitř, ne zvenku. Člověk, který se dívá Božím pohledem, přestává panikařit z toho, co nevidí. Kde jiní vidí jen chaos, on poznává cestu. Kde jiní vidí konec, on zahlédne

začátek. Víra totiž není baterka, která osvítí celý les. Je to malá lucerna, která stačí na další krok.

Každý z nás má svou tmu. Únavu, kterou nikdo nevidí. Strach, který se nedá vysvětlit. Zklamání, které se tiše usadí v koutě duše. Bůh do té tmy nevtrhne. Nerozsvítí mohutné reflektory. Zapálí svíčku. Kdo se zastaví, všimne si jí. Kdo běží dál, tomu bude připadat, že Bůh mlčí.

Možná dnes nevidíš jasně. Možná stojíš v místě, kde je tma hustší než kdy dřív. To však neznamená, že světlo zmizelo. Jen čeká, až otevřeš oči jinak. V tichu. V pokoře. V opravdovosti, která se nebojí Boha pustit k sobě blíž. Světlo víry nezhasíná tehdy, když zavřeme oči. Hoří dál, protože není naše, ale Jeho.

Myšlenka dne:

Někdy musí Bůh zhasnout všechna světla kolem nás, abychom konečně uviděli to jedno, které vede k životu.

Modlitba:

Pane, nauč mě nezaleknout se tmy, která mě obklopuje. Dej mi odvahu otevřít oči i tehdy, když nevidím cestu. Uč mě důvěřovat světlu, které zapaluješ v mém srdci, a které nezhasne ani tehdy, když všechno ostatní zmizí. Amen.

14. prosince 2025

3. neděle adventní (Gaudete) / sv. Jan od Kříže

*„Duch Páně je nade mnou, poslal mě, abych přinesl chudým
radostnou zvěst.“*

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 11, 2–11):

Jan (Křtitel) slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: "Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?" Ježíš jim odpověděl: "Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nepohorší nade mnou." Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: "Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou (přece) v královských palácích. Proč jste tedy vyšli? Vidět proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: 'Já posílám svého posla před tvou tvář, aby připravil cestu před tebou.' Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on."

Podnět k rozjímání:

Dovolím si někdy připustit vlastní nejistotu tak poctivě, že se místo útěku k rychlým odpovědím opravdu zeptám Boha, a tím se k němu paradoxně přiblížím víc než tehdy, když si hraju na člověka, který má ve všem jasno?

Boží ticho není prázdnota

Jan Křtitel sedí ve vězení. Do té chvíle byl hlasem, který hýbal pouští a probouzel srdce. Teď slyší jen kapání vody ze stropu a vlastní dech. Ticho, které míval rád, se najednou změnilo v ticho, které bolí. Prorok, který měl jistotu, teď tápe. A tak položí Ježíši otázku, která je odvážnější, než se zdá: „Jsi to Ty, nebo máme čekat jiného?“ Není to pochybnost zbabělce, ale pravdivost člověka, který už nechce teorie, nýbrž skutečnost.

Ježíš mu neposílá filozofii. Nepíše dopis s vysvětlením, nepošle ani selfie s komentářem „Ano, jsem to já“. Řekne jen: „Jděte a oznamte, co vidíte.“ Slepí vidí, chromí chodí, mrtví vstávají, chudým se hlásá dobrá zpráva. Boží odpověď se nedává do vět, ale do proměněných životů. Kdo hledá Boha v přednáškách, najde teorii. Kdo Ho hledá mezi lidmi, najde Krista.

Svatý Jan od Kříže tomu rozuměl dokonale. Temná noc duše není trest, ale škola. Je to chvíle, kdy Bůh stáhne svou ruku ne

proto, aby nás nechal padnout, ale aby nás naučil stát. Víra, která se nikdy netřese, je jen ozdoba. Ta opravdová se rodí ve chvíli, kdy už necítíme nic. Když Bůh mlčí, neodchází. Jen čeká, až přestaneme mluvit. Opravdové ticho není prázdnota, ale prostor, kde se člověk konečně odváží přiznat vlastní nejistotu.

A právě v takové nejistotě se rodí Gaudete, neděle radosti. Ne radosti z toho, že máme všechno vyřešené, ale radosti z toho, že není třeba mít všechno pod kontrolou. Bůh přichází i do našich vězení, do našich slepých uliček, do míst, kde si připadáme nejmenší. A právě tam se ukazuje Jeho síla. Ne v triumfu, ale v tichu. Ne v zázraku, který vidí všichni, ale v proměně, kterou vidí jen ten, kdo se odváží zeptat.

Možná máš dnes v sobě stejné otázky jako Jan. „Bože, jsi to Ty? Nebo jsem si jen něco namlouval?“ Je to otázka, kterou se Bůh neuráží. Je to otázka, která otevírá dveře. Kdo se ptá poctivě, není slabý. Slabý je ten, kdo se bojí ptát. Víra není únik od pochybností. Víra je odvaha vzít pochybnost do ruky a říct: „I s tímhle k Tobě jdu.“

Jan od Kříže říká, že noc není konec dne, ale cesta k úsvitu. A to je podstata dnešní radosti. Bůh nevysvětluje své ticho. On je v tom tichu přítomný. Někdy blíže, než když mluví.

Myšlenka dne:

Někdy Boží ticho není znamením Jeho nepřítomnosti, ale Jeho největší blízkosti.

Modlitba:

Pane, když Tě neslyším, uč mě věřit. Když mlčíš, nauč mě rozpoznat světlo, které se rodí v hloubce. Dej mi odvahu přiznat svou nejistotu a přiblížit se Ti právě skrze ni. Amen.

15. prosince 2025

pondělí po 3. neděli adventní / sv. Valerián

„Pane, ukaž nám své milosrdenství a dej nám svou spásu!“

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 21, 23–27):

Když přišel Ježíš do chrámu a učil, přistoupili k němu velekněží a starší lidu s otázkou: "Jakou mocí děláš tyto věci? Kdo ti k tomu dal plnou moc?" Ježíš jim odpověděl: "Také já se vás zeptám na jednu věc. Když mi na ni odpovíte, i já vám řeknu, jakou mocí dělám tyto věci. Odkud byl Janův křest? Z nebe, anebo od lidí?" Ale oni mezi sebou uvažovali: "Řekneme-li 'z nebe', namítne nám: 'Proč jste mu tedy neuvěřili?' Řekneme-li však 'od lidí', musíme se bát lidu, protože všichni pokládají Jana za proroka." Odpověděli tedy Ježíšovi: "Nevíme." A on jim řekl: "Ani já vám nepovím, jakou mocí tyto věci dělám."

Podnět k rozjímání:

Nestává se mi někdy, že se pravdě raději vyhnu jen proto, že by po mně chtěla změnu, a tak ji raději schovám za chytré otázky místo toho, abych před ní stál čestně a beze strachu?

Na hraně zázraku

Ježíš stojí v chrámu a učí s klidem člověka, který ví přesně, odkud přichází a kým je. Nic nehraje, nic nezdůrazňuje, nic nepředstírá. To dráždí ty, kteří si na Boha udělali živnost. Velekněží a starší se ptají: „Jakou mocí to činíš?“ Na papíře to vypadá jako rozumný dotaz, ale v jejich hlase zní spíš strach než hledání. Pokud by totiž Ježíš jednal z Boží moci, museli by přehodnotit vlastní svět. A to se nechce nikomu, kdo si na svůj obraz pravdy zvykl.

Možná proto jsou jejich otázky tak chytré, až přestávají být upřímné. Někdy ani my nehledáme pravdu, jen potvrzení svého názoru. Když Bůh začne jednat jinak, než jsme čekali, vyruší nás to. Zneklidní. Zaskočí. A tak raději začneme klást filozofické dotazy, místo abychom riskovali jedinou větu, která opravdu otevírá dveře: „Pane, co mám změnit já?“

Ježíš si toho všímá. Proto neodpovídá přímo. Ví, že ten, kdo nechce slyšet, stejně neslyší. Když se ptáme jen proto, abychom nemuseli jednat, je zbytečné dávat odpovědi. Pravda se nevnucuje. Stojí tiše opodál a čeká, až ji člověk unese. A to někdy znamená přestat se točit kolem svých slov a postavit se čelem k tomu, co nás uvnitř tíží.

Advent je zvláštní období. Na jednu stranu očekávání, na druhou stranu realita, která do očekávání vůbec nezapadá. Často čekáme zázrak, ale zároveň děláme všechno proto, abychom ho nemuseli vzít vážně. Bůh přichází v nenápadnosti, v jemném doteku svědomí, v tichém rozhodnutí něco udělat jinak, a my zatím hledáme fanfáry, jistoty a důkazy. Kdo chce mít víru pod kontrolou, ten nakonec neuvidí nic. Věří jen ten, kdo se odváží udělat krok do tmy.

Svatý Valerián tuto odvahu měl. Nebyl to muž, který by si stavěl sochy sám sobě, ale člověk, který se opřel o pravdu, i když ho to stálo nepohodlí. Neměl kolem sebe reflektory, neměl přízeň davů, ale měl pevné srdce. A právě to dnes světu chybí. Ne sebevědomé projevy o víře, ale tichá rozhodnutí, která mění charakter člověka. Ne schopnost argumentovat, ale schopnost stát.

Ježíš nakonec velekněžím neodpoví. Ne proto, že by odpověď neměl, ale protože věděl, že ji nechtějí slyšet. Člověk, který se bojí pravdy, se schovává za slova. Člověk, který po ní opravdu touží, se schovává před Bohem méně než před sebou samým.

A tak zůstává jednoduchá výzva: přestat se ptát kvůli úniku a začít se ptát kvůli životu. Kdo se odváží říct Bohu poctivou

otázku, ten už stojí na hraně zázraku. Protože Bůh se neskrývá v odpovědích, ale v odvaze se ptát bez masek.

Myšlenka dne:

Pravda nezačíná tam, kde známe odpověď, ale tam, kde už se jí přestáváme bát.

Modlitba:

Pane, dej mi srdce, které se nevyhýbá pravdě. Nauč mě ptát se tak, abych Tě slyšel, a ne tak, abych Tě obešel. Dej mi odvahu změnit se tam, kde už nestačí chytré otázky, ale potřebná poctivost. Amen.

16. prosince 2025

úterý po 3. neděli adventní / sv. Adelhaida (Adéla)

„Přijď, Pane, neprodlévej, zbav svůj lid jeho zlých skutků.“

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 21, 28–32):

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: "Co soudíte o tomto případě: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: 'Synu, jdi dnes pracovat na vinici.' On odpověděl: 'Mně se nechce', ale potom toho litoval, a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: 'Ano, pane', ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?" Odpověděli mu: "Ten první." Ježíš jim řekl: "Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu."

Podnět k rozjímání:

Kolikrát už jsem Bohu říkal krásné „ano“, ale moje nohy zůstaly stát, a kolikrát jsem naopak bručel „nechce se mi“ a přesto jsem nakonec šel? A která z těch dvou verzí mé víry je vlastně ta pravdivější?

Selhání může být začátkem

Ježíš vypráví příběh o dvou synech a míří rovnou na člověka, který se sice tváří duchovně, ale jeho činy to nepotvrzují. První syn odpoví, že se mu nechce, a stejně jde. Druhý slíbí poslušnost, ale zůstane sedět. Je to krátké podobenství, které by se dalo vytesat na dveře našich kostelů. Nebo spíš na dveře našich srdcí. Mluví totiž o člověku, který ví, jak by měl žít, ale ještě se nenaučil opravdu vstát a jít.

Na těch dvou synech je cosi odzbrojujícího. Jeden mluví správně a jedná špatně, druhý mluví špatně, a nakonec jedná správně. Který z nich je Bohu blíž? Ježíš nenutí nikoho hádat. Bohu nejsou drahé dokonalé odpovědi, ale pravdivé činy. Slova mohou být lesklá, ale dutá. Jenže krok udělaný z lítosti a odvahy má větší cenu než deset krásných řečí, které se rozpustí jako pára.

Ježíš, proto říká větu, která dodnes dráždí každého, kdo si víru představuje jako soutěž o bezchybný život. Celníci a nevěstky nás předejdou do Božího království. Ne proto, že by byly jejich životy k obdivu, ale protože pochopili to, co zbožní lidé někdy neumějí. Pokoru. Pravdu o vlastní slabosti. Touhu začít znova. Člověk, který nemá potřebu zakrývat před Bohem svůj nepořádek, se Mu otevírá úplně jinak. Nelakuje

vlastní duši, nesvěšuje hlavu do falešné hanby, jen se nechá najít.

Svatá Adelhaida to znala. Císařovna, která přišla o moc, o bezpečí i o svobodu, by měla mít nárok na trpkost. Místo toho však našla víru, která se nezlomila, ale prohloubila. Možná proto, že pochopila jednoduchou věc. Když člověk nemá na čem stavět, Bůh začne stavět s ním. Tam, kde zůstala prázdná ruka, se objevil prostor pro milost.

Advent není čas, kdy se snažíme vypadat duchovně. Je to prostor, kde se můžeme přestat přetvařovat. Kde je dovoleno říci Bohu: „Nechce se mi,“ a přitom se po chvíli zvednout a jít. Kde selhání není konec, ale začátek. Bůh nehledá hrdiny, kteří nikdy nepohnou ramenem. Hledá lidi, kteří dokážou změnit směr. A to je cesta, která začíná právě tam, kde už nemáme sílu dělat ze sebe někoho jiného.

Myšlenka dne:

Bůh se nedívá na to, jak sebevědomě zní naše slova, ale jak tiše se pohne naše srdce.

Modlitba:

Pane, dej, ať Ti neodpovídám jen ústy. Nauč mě dělat kroky, i když v sobě cítím odpor. Dej mi schopnost litovat bez

zoufalství a začínat bez strachu. A když se mi nechce, připomeň mi, že začátek víry někdy stojí právě na tom, že se přesto zvednu. Amen.

17. prosince 2025

středa po 3. neděli adventní /sv. Jan z Mathy

*„Moudrosti Nejvyššího, ty mocně i mírně řídíš všechno,
přijď a nauč nás cestě rozumnosti.“*

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 1, 1–17):

Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abraháмова. Abrahám byl otec Izákův, Izák otec Jakubův, Jakub otec Judy a jeho bratří. Juda byl otec Fáresa a Záry - jejich (matka) byla Tamar. Fáres byl otec Chesronův, Chesron otec Aramův, Aram otec Aminadabův, Aminadab otec Násónův, Násón otec Salmónův, Salmón otec Boazův - jeho (matka) byla Rachab. Boaz byl otec Obédův - jeho (matka) byla Rúť. Obéd byl otec Jesseův, Jesse otec krále Davida. David byl otec Šalomounův - jeho (matka) byla žena Uriášova. Šalomoun byl otec Rechabeamův, Rechabeam otec Abijáhův, Abijáh otec Asafův, Asaf otec Josafatův, Josafat otec Jorámův, Jorám otec Uzijáhův, Uzijáh otec Jotamův, Jotam otec Achazův, Achaz otec Ezechiášův, Ezechiáš otec Manasesův, Manases otec Ámonův, Ámon otec Jošijáhův, Jošijáh otec Jechonjáhův a jeho bratří za babylónského vyhnanství. Po babylónském vyhnanství Jechonjáh byl otec Šealtielův, Šealtiel byl otec Zorobábelův, Zorobábel byl otec Abiudův, Abiud Eliakimův, Eliakim Azórův,

78

Azór Sádókův, Sádók Achimův, Achim Eliudův, Eliud Eleazarův, Eleazar Matanův, Matan Jakubův, Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus. Dohromady je to tedy od Abraháma po Davida čtrnáct členů rodokmenu, od Davida až po babylónské vyhnanství čtrnáct a od babylónského vyhnanství až ke Kristu čtrnáct.

Podnět k rozjímání:

Umím se podívat na svůj vlastní životní „rodokmen“ tak, že v něm nevidím jen chyby a slabosti, ale i to, jak skrze ně Bůh píše příběh, který má nakonec větší smysl, než jaký bych dokázal dát svým dějinám já sám?

Nepřipravený pokoj

Rodokmen Ježíše Krista patří k těm částem evangelia, které mnozí přeskočí ještě dřív než stačí dopít první doušek kávy. Dlouhý seznam jmen, z nichž část nedokážeme přechíst a druhou polovinu si nepamatujeme. Jenže právě tady začíná něco nečekaně krásného. Matouš nevypráví nudnou genealogii. Ukazuje, že Bůh se nevtělil do dějin jako turista, ale jako někdo, kdo nese na ramenou celou lidskou minulost. Andělé mohli připravit ideální rodinu, ale Bůh si vybral naši. Se vším všudy.

Když se na ten seznam podíváme pozorně, zjistíme, že je v něm víc pochybných kapitol než v učebnici dějepisu. Abraham dokázal zalhat, David selhal ve chvíli, kdy měl být oporou, Rút nebyla z izraelského národa, Támar přelstila vlastního tchána. A přesto je Matouš uvádí bez okolků. Ne proto, aby někoho zostudil, ale aby ukázal, že Bůh se lidské minulosti nebojí. Nevytlačuje ji, ale proměňuje. Náš rodokmen, i když je někdy spleť a neuhlazený, patří do příběhu, v němž se rodí Kristus.

Každý z nás má ve svém životě místa, která by nejraději zamkl na tři západy. Lidi, jejichž jména bychom raději neslyšeli. Události, které bychom nejraději vymazali. A přece právě tato místa dokáže Bůh přetvořit. On nepřichází proto, aby nám vyčetl, co jsme pokazili. Přichází proto, aby to unesl s námi. Aby ukázal, že pokoj nevzniká z perfektní minulosti, ale z milosti, která se nebojí vstoupit tam, kde je nepořádek.

Svatý Jan z Mathy zasvětil svůj život vykupování zajatců. Chodil tam, kam by mnozí nešli, protože věřil, že nikdo není tak ztracený, aby nestál za námahou. Jeho víra nebyla sladká, ale pevná. Poznal, že člověk může mít spoutané ruce i srdce, a přesto existuje svoboda, která začíná tam, kde se člověk nechá milovat. Ne svojí zásluhou, ale Boží věností.

Advent nás učí stejnému umění. Bůh nepřichází do dokonalých domovů, ale do těch, kde se žije, kde se zápasí, kde se odpouští a kde se člověk učí začínat znova. Nevyžaduje naleštěné srdce. Jen místo, kam může vstoupit. Nepřipravený pokoj je někdy tím nejčistším prostorem, kde se může narodit Kristus. Tam, kde se nehrajeme na dokonalost, může konečně dýchat pravda.

Myšlenka dne:

Bůh nepotřebuje krásný rodokmen. Stačí Mu člověk, který přestane zamykat dveře svého srdce.

Modlitba:

Pane, přijď do mého života takového, jaký je. Do jmen, která mě bolí, i do míst, která raději neotevírám. Ukaž mi, že i z mých dějin může vyrůst pokoj, který bych nedokázal vytvořit sám. Dej mi odvahu uvěřit, že právě v nepořádku se může zrodit Tvé světlo. Amen.

18. prosince 2025

čtvrtek po 3. neděli adventní / sv. Malachiáš

*„Vůdce domu Izraelova, ty jsi dal Mojžíšovi zákon na Sinaji,
přijď a vysvobod' nás s velikou mocí.“*

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 1, 18–24):

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než začali spolu žít, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: "Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů." To všecko se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: "Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,' to znamená 'Bůh s námi'. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Podnět k rozjímání:

Jsem ochoten udělat krok, který nedává smysl všem kolem, jen proto, že v tichu svého srdce slyším, co po mně Bůh žádá, nebo

raději čekám, až bude všechno jasné, bezpečné a bez rizika, aby mě víra nic nestála?

Reklamace víry

Josef měl svůj život nalinkovaný. Slušný muž, řemeslník, zasnoubený s dívkou, kterou miloval, vyhlídky stabilní. A pak se mu během jediného dne rozsype všechno, co považoval za jisté. Maria čeká dítě a on ví, že není otec. Zákon mu dává možnost schovat se za paragrafy a tvářit se, že koná spravedlnost. Jenže Josef volí jinou cestu. Nechce ji zostudit, nechce jí ublížit, chce chránit. Už v tom prvním tichém rozhodnutí se ukazuje, jak hluboko v něm Bůh působí, i když se zdá, že mlčí.

A potom se mu ve snu objeví anděl. Ne s ohnivým mečem, ne s triumfální září, ale s větou, kterou potřebuje slyšet každý člověk, když se mu hroutí svět. Neboj se. Neboj se přijmout Marii, neboj se přijmout změnu, neboj se přijmout příběh, který sis nevybral. Bůh nepřichází s vysvětlením, přichází s pozváním. A Josef odpoví způsobem, který ho dělá velkým. Ne slovy, ale činem. Probouzí se a koná. Přijímá Marii k sobě a tím otevírá dveře k největšímu příběhu dějin.

V každém z nás je kousek Josefa. Ne proto, že bychom byli spravedliví, ale protože stojíme před rozhodnutími, která

bolí. Je snadné věřit, když je jasno. Těžší je věřit, když se člověk probudí do mlhy, která se nedá odhrnout. Víra nezačíná pochopením, ale krokem. A právě tam se ukazuje odvaha. Ne ve chvílích triumfu, ale tehdy, když Bůh šeptá v noci a člověk ráno zjišťuje, že musí udělat něco, co nedává logiku okolí.

Svatý Malachiáš prorokoval, že Bůh přijde jako oheň, který pročistí srdce. Josef tím ohněm prošel. Hořela v něm nejistota, stud i strach. A přesto obstál. Bůh si nevybral muže bezchybného, ale muže ochotného. Ten rozdíl je zásadní. O dokonalých lidech čteme v legendách. Boží příběhy však píší ti, kteří se nechají vést i tehdy, když se jejich vlastní představa rozsype jako starý džbán.

Kolikrát jsme i my chtěli víru reklamovat, protože se zdá, že nefunguje. Modlíme se a nic. Prosíme o světlo a máme pocit, že přichází jen tma. Jenže víra není záruka bez rizik. Je to odvaha jít tam, kam nás zve Bůh, a ne tam, kde je to pohodlné. Josefův příběh je důkazem, že Bůh mluví i skrze chaos, rozhodnutí i bolest. A kdo se odhodlá odpovědět, i když se mu třesou kolena, ten nakonec pochopí, že byl na prahu zázraku.

Advent není čas sladkých frází. Je to čas pro lidi, kteří se učí nebát. Nebát se změny, nebát se pravdy, nebát se toho, že Bůh

může přijít jinak, než jsme čekali. Tak jako přišel k Josefovi. Tichý, nenápadný, ale pravdivý.

Myšlenka dne:

Víra začíná tam, kde končí jistoty. Kdo důvěřuje i v noci, probouzí se do světla.

Modlitba:

Pane, dej mi srdce, které se nebojí Tvého hlasu. Když nerozumím, nauč mě důvěřovat. Když se bojím, nauč mě volit lásku. A když váhám, připomeň mi Josefa, který šel za Tebou bez jistot, ale s čistým srdcem. Amen.

19. prosince 2025

pátek po 3. neděli adventní / bl. Urban V.

*„Kořeni Jesse, ty stojíš jako znamení národům,
přijď a vysvobod' nás, už neprodlévej.“*

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 1, 5–25):

Za dnů judského krále Heroda žil jeden kněz z Abiášovy kněžské třídy; jmenoval se Zachariáš. Jeho manželka pocházela z Árónova rodu a jmenovala se Alžběta. Oba byli spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech přikázání a nařízení Páně. Neměli však děti, protože Alžběta byla neplodná a oba už byli pokročilého věku. Když jednou byla na řadě jeho třída a on vykonával před Bohem kněžskou službu, padl na něj podle kněžského řádu los, aby vešel do chrámu Páně a obětoval kadidlo. Celé množství lidu se modlilo venku v hodinu té oběti. Tu se mu zjevil anděl Páně stojící po pravé straně kadidlového oltáře. Když ho Zachariáš uviděl, lekl se a padla na něj bázeň. Anděl mu však řekl: "Neboj se, Zachariáši, neboť tvá modlitba je vyslyšena; tvoje žena Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan. Budeš mít radost a veselí a mnozí se budou radovat z jeho narození. Bude veliký před Pánem, víno ani jiný opojný nápoj nebude pít, bude plný Ducha Svatého už od mateřského lůna a mnoho izraelských synů obrátí k Pánu, jejich Bohu. Půjde

86

před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k dětem, neposlušné k smýšlení spravedlivých a připravil Pánu ochotný lid." Zachariáš řekl andělovi: "Podle čeho to poznám? Vždyť já jsem stařec a (také) moje žena je v pokročilém věku." Anděl mu odpověděl: "Já jsem Gabriel. Stojím před Bohem a byl jsem poslán, abych k tobě mluvil a sdělil ti tuto radostnou zvěst. Ted' však zůstaneš bez řeči a nebudeš moci promluvit až do dne, kdy se to stane, protože jsi neuvěřil mým slovům, která se naplní ve svůj čas." Lid čekal na Zachariáše a divil se, že se v chrámě zdržuje tak dlouho. Když pak vyšel a nemohl k nim promluvit, poznali, že měl v chrámě vidění. Dával jim znamení a zůstal němý. Když se skončily dny jeho služby, vrátil se domů. Po těch dnech jeho žena Alžběta počala, ale tajila se po pět měsíců. Říkala si: "To mi učinil Pán, když mě milostivě zbavil pohanění před lidmi."

Podnět k rozjímání:

Dokážu Bohu věřit i tehdy, když všechno trvá déle, než bych chtěl, a přijmout, že jeho ticho nemusí být odmítnutím, ale místem, kde pomalu dozrává něco, co by v mé rychlosti vůbec nemohlo vzniknout?

Hlas z kuchyně

Zachariáš nebyl žádný duchovní lenoch. Celý život věrně sloužil, modlil se, obětoval, držel řád. Jenže roky běžely a nic se nedělo. Ticho modlitby se protahovalo do hloubky, která už bolela. Jeho žena byla považována za neplodnou, on byl unavený a oba už dávno překročili věk, kdy by měli snít o dítěti. A právě tehdy, když už nečekal vůbec nic, stojí najednou u oltáře anděl. Bůh přichází v okamžiku, kdy už to vzdáme, ne proto, aby nás poučil, ale aby nám připomněl, že On sám své plány nevzdává nikdy.

Zachariášova reakce je až nepříjemně lidská. Místo radosti znejistí. Argumentuje věkem, realitou, zdravým rozumem. A anděl nevede žádnou duchovní přednášku. Jen prostě ztichne. A s ním ztichne i Zachariáš. Mlčení, které se může zdát trestem, se stává prostorem, kde se rodí nová víra. Teprve když člověk nemůže mluvit, začne opravdu slyšet. Kdo ví, možná právě v tom mlčení se Zachariáš poprvé přestal snažit všechno pochopit a konečně nechal Boha jednat.

A tak je to i s námi. Modlíme se, a nic. Prosíme, a odpověď nepřichází. Všechno vypadá stejně, dny se opakují, naděje se ztenčuje. A pak přijde něco obyčejného. Slovo od člověka,

který nás má rád. Malý úsměv od někoho, kdo nic neřeší. Vůně ranní kávy z kuchyně. A člověk najednou ví, že to nebylo marné. Bůh se nemusí zjevovat u oltáře. Někdy přijde úplně tiše, nenápadně, v obyčejnosti, která neohromí, ale zahřeje.

Blahoslavený Urban by tomu rozuměl. Jeho víra nebyla bouřlivým gestem, ale věností v každodennosti. Bůh nepotřebuje drama, aby jednal. Často přichází tam, kde už jsme přestali hledat. A právě proto Ho člověk může tak snadno minout, když stále očekává velké znamení místo malého světla.

Advent nás učí čekat. Ne pasivně, ne se založenýma rukama, ale srdcem, které se nevzdává. Kdo unese Boží ticho, ten uslyší Boží hlas. A kdo zůstane věrný i tehdy, kdy se nic neděje, ten nakonec zjistí, že zázrak není nečekané přerušení našeho programu, ale pečlivá odpověď na modlitby, které už dávno považujeme za zapomenuté.

Myšlenka dne:

Někdy musí Bůh utiшит náš hlas, aby se konečně mohl ozvat ten Jeho.

Modlitba:

Pane, nauč mě čekat i tehdy, když se zdá, že je pozdě. Dej mi

srdce, které neúnavně důvěřuje, i když se zdá, že se nic neděje. A když zůstanu bez slov, ať moje ticho mluví o Tvé přítomnosti. Amen.

20. prosince 2025

sobota po 3. neděli adventní / sv. Zefyrin

*„Klíči Davidův, ty otvíráš brány věčného království, přijď
a vyved' ze žaláře spoutaného, jenž sedí v temnotě.“*

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 1, 26–38):

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: "Bud' zdráva, milostiplná! Pán s tebou!" Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: "Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce." Maria řekla andělovi: "Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám." Anděl jí odpověděl: "Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného." Maria řekla: "Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova." A anděl od ní odešel.

Podnět k rozjímání:

Nechávám někdy Boha vstoupit do svého života i tehdy, když mi jeho cesta nedává smysl, nebo se pořád snažím všechno vysvětlit, místo abych jednoduše řekl: „Staň se,“ a otevřel mu dveře?

Požehnaný nepořádek

Maria neměla v kalendáři poznámku: „Dnes přijde anděl.“ Byla to obyčejná dívka z malého města, která žila obyčejný život a měla obyčejné plány. A právě do této obyčejnosti vstoupil Bůh. Bez ceremonie, bez fanfár, bez ohlášení. Gabriel se objevil jako hlas, který člověka zastaví uprostřed rozběhnutého dne, a pronese slova, která by zamávala i s tím nejstatečnějším: „Zdravas, milostiplná, Pán s tebou.“

Maria se zarazila. Není to reakce dokonalé světice, ale reakce člověka, který se ocitne v něčem, co mu přesahuje hlavu. Neptá se: „Proč já?“ ale „Jak se to stane?“ To je lidská otázka, ve které se odráží naše vlastní potřeba kontroly. A Bůh na ni neodpovídá technicky. Odpovídá přítomností. Říká jí, že Duch svatý sestoupí, že moc Nejvyššího zastíní to, co sama nepochopí, a že její „ano“ bude stačit.

Zvěstování není romantický obrázek do vánočního betlému. Je to vstup Boha do chaosu. Do nepořádku lidského života, do

nejistoty, do otázky, která bolí. Víra nezačíná porozuměním, ale důvěrou, která se opře o Slovo silnější než strach. Maria neměla odpovědi, měla pouze odvahu otevřít srdce. A právě v této odvaze se rodí dějiny spásy.

I my máme své dny, kdy se Bůh objeví uprostřed našich plánů a všechno obrátí vzhůru nohama. Člověk si řekne: „Tohle teď ne, Bože.“ A On přesto vstoupí. Ne proto, aby nám zkomplikoval život, ale aby nám ukázal, že skutečná síla víry se neprojevuje tehdy, když je všechno uklizené, ale tehdy, když do našeho nepořádku vstoupí světlo. Víra není únik z reality. Je to odvaha říct ano i tehdy, když nerozumíme.

Svatý Zefyrin žil v době, kdy byla církev pod tlakem, lidé se báli a svět vypadal nebezpečně. A přesto držel víru, která nebyla o jistotách, ale o věrnosti. Podobně jako Maria stál uprostřed nejistoty a řekl Bohu své ano bez nároků na vysvětlení. Kdo věří takto, ten se stává světlem, i když kolem panuje tma.

Adventní ticho nás zve, abychom dovolili Bohu vstoupit tam, kde si nejsme jistí. Nabízí nám Mariinu odvahu, Mariinu prostotu a Mariin pokoj, který přichází až po slovech: „Staň se mi podle tvého slova.“ Přesně tam, kde se člověk vzdá řízení, začíná Boží vedení. A právě tam se rodí požehnání.

Myšlenka dne:

Víra neroste z jistoty, ale z odevzdání. Kdo řekne Bohu ano, i když nerozumí, ten právě tehdy porozuměl nejvíc.

Modlitba:

Pane, nauč mě přijímat Tvé záměry i tehdy, když rozbíjejí moje. Dej, ať dokážu říct ano i ve chvílích nejistoty. Ať ve mně dozraje víra, která se nebojí tmy, protože ví, že Ty jsi světlo. Amen.

21. prosince 2025

4. neděle adventní / sv. Petr Kanisius

*„Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,
to znamená "Bůh s námi".“*

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 1, 18–24):

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: "Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů." To všecko se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: "Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,' to znamená 'Bůh s námi'. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Podnět k rozjímání:

Jsem připraven přijmout Boží zásah i tehdy, když převrátí mé plány naruby, a uvěřit, že v tom nečekaném neklidu může začínat příběh, který je větší než ten, který jsem si vysnil sám?

Maria a šok víry

Čtvrtá neděle adventní už voní blízkostí Vánoc. Poslední svíčka čeká na zapálení, lidé dopisují seznamy, které stejně nikdy nebudou kompletní, a svět žije v napětí mezi těšením a únavou. A právě v tomto čase zaznívá příběh, který není vůbec idylický. Josef a Maria. Nezvučná jména obyčejných lidí z malé vesnice, kteří se ocitnou ve víru rozhodnutí, na něž se nedá připravit ani zbožností, ani rozumem.

Josef se dozví věc, která mu logiku rozbije na kusy. Maria čeká dítě. A on ví, že není jeho. Člověk v takové chvíli neřeší teologii, ale bolest. Nehledá Boží plán, ale cestu, která nikoho nezraní. A přece právě tehdy přichází sen, který voní tak tichou Boží blízkostí, že ho nejde odmítnout. „Neboj se.“ Dvě slova, která v Bibli mění dějiny. Josef se probudí, vezme Marii k sobě a začíná příběh, který nepřipravila lidská ruka.

Bůh nevstupuje do našich plánů jako elegantní architekt, který nabídne lepší verzi původního návrhu. Vstupuje jako světlo, které se rozsvítí v místnosti, kde jsme si zvykli na šero. A to bolí. Nikdy nečeká, až budeme připraveni. Nikdy se neptá, jestli máme čas, a málokdy přichází tak, abychom tomu rozuměli. Josef a Maria nejsou symbolem dokonalosti.

Jsou symbolem odvahy. Odvahy říct Bohu ano ve chvíli, kdy by bylo snazší všechno vzdát.

Svatý Petr Kanisius věděl, že víra není intelektuální výkon. Je to způsob života. Je to rozhodnutí věřit, že Bůh je skutečně Bůh i tam, kde se rozum vzpírá. Josef to věděl také. Kdyby hledal jistoty, nikdy by nevstal z postele. Kdyby hledal logiku, nikdy by nepřijal Marii. A kdyby hledal důkazy, nikdy by se nedočkal. Víru netvoří odpovědi, ale důvěra.

Advent nás učí právě tomuto tichému ano. Ne hlučnému, ne předváděnému, ale pokornému souhlasu, kterým otevřeme dveře Bohu. Víra nezačíná pochopením, ale přijetím. A často se ukáže, že i to, co zpočátku vypadalo jako narušení našich plánů, je ve skutečnosti začátek příběhu, který bychom sami nikdy nevymysleli.

Myšlenka dne:

Víra nezačíná pochopením, ale přijetím. Kdo se odváží říct Bohu ano, ten už nikdy nezůstane sám.

Modlitba:

Pane, dej mi odvahu Josefa a Mariino ticho. Nauč mě věřit i tehdy, když nerozumím, a milovat i tam, kde to bolí. Dej, ať mé ano zní v každém dni, který přichází. Amen.

22. prosince 2025

pondělí po 4. neděli adventní / sv. Františka Xaverie

*„Králi národů a nárožní kameni církve, přijď a spas člověka,
kterého jsi utvořil z hlíny.“*

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 1, 46–56):

Maria řekla: "Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédł na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství (trvá) od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky." Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

Podnět k rozjímání:

Umím v Bohu děkovat i tehdy, když mám pocit, že by bylo spíš na místě si stěžovat, nebo mi vděčnost uniká jen proto, že se

dívám na to, co mi chybí, místo na to, co mi Bůh už dávno daroval?

Když se světlo rozběhne

Magnificat je zvláštní modlitba. Nezní z chrámových kůrů, neodehrává se před publikem a není doprovázena slavnostní hudbou. Zrodil se v domě dvou žen, které sdílely tajemství větší než jejich vlastní život. Maria a Alžběta. Jedna příliš mladá, druhá příliš stará. Obě však naplněné stejným světlem, které se chystalo vstoupit do světa. A právě tam Maria zpívá. Ne proto, že se všechno vyjasnilo, ale proto, že pochopila, že Bůh jedná i tehdy, když je všechno stále v pohybu.

Její píseň není sentimentální. Je to zpěv odvahy. O Bohu, který se zastává slabých, který povyšuje ponížené a rozptyluje ty, kdo mají srdce plné pýchy. Magnificat je modlitba ženy, která ví, že Bůh nestaví na úspěchu ani výkonu. Staví na věrnosti. A právě proto Maria nečeká, až se věci srovnají. Děkuje už teď, protože ví, že Hospodinovo světlo přichází dřív, než ho dokážeme vidět.

Advent nás vede k tomuto postoji. K tomu, abychom se naučili děkovat dřív, než se objeví odpověď. Abychom Bohu poděkovali za světlo, i když ještě stojíme ve stínu. Taková

100

vděčnost není naivita. Je to síla člověka, který ví, že Boží věrnost nepodléhá našim termínům. Světlo se rozběhne i tehdy, když se nám zdá, že všechno stojí.

Svatá Františka Xaverie by tomu rozuměla. Ve světě plném chudoby a nemocí nepřestala děkovat. Ne proto, že by měla lehký život, ale protože věděla, že vděčnost mění člověka zevnitř. Člověk, který umí děkovat i v temnotě, se nikdy nestane kořistí beznaděje. Maria to ví také. Její hlas nezpívá o dokonalém světě, ale o světě, který Bůh přetváří krok za krokem.

Každý z nás má svůj Magnificat. Někdy je to píseň radosti, jindy tiché šeptání. Ale kdo se naučí vidět Boží dary dřív, než je dokáže vysvětlit, ten objeví, že vděčnost je jedním z nejhlubších projevů víry. A že radost není jen pocit, ale rozhodnutí. Rozhodnutí věřit, že Bůh koná právě nyní.

Myšlenka dne:

Kdo děkuje dřív, než se všechno vyjasní, ten už drží v ruce světlo, které tma neuhasí.

Modlitba:

Pane, nauč mě děkovat, i když nerozumím. Dej, ať Tě moje duše velebí nejen tehdy, kdy je všechno klidné, ale i ve

chvívích, kdy se srdce třese. Ať se ve mně rozběhne světlo,
které jsi zapálil v Marii, a ať nikdy nezhasne. Amen.

23. prosince 2025

úterý po 4. neděli adventní / sv. Jan Kentský

*„Králi národů a nárožní kameni církve, přijď a spas člověka,
kterého jsi utvořil z hlíny.“*

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 1, 57–66):

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: "Ne, ale bude se jmenovat Jan!" Namítli jí: "Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje." Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: "Jeho jméno je Jan." Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všech jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: "Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!"

Podnět k rozjímání:

Co je v mém životě to, co bych měl konečně pojmenovat vírou místo strachem, aby se tomu otevřela cesta, kterou Bůh

připravuje, ale já ji blokoval tím, že jsem se bál říct své „ano“ nahlas?

Poslední noc tmy

Narození Jana Křtitele je příběhem světla, které přichází ještě před svítáním. Všichni se radují, všichni žasnou, jen Zachariáš stále mlčí. Ticho v něm je dlouhé a těžké, ale právě v něm dozrává víra, která byla příliš křehká, aby mohla růst v hluku. A pak napíše na tabulku jediné jméno, které mu kdysi řekl anděl. Jan. V tom okamžiku se mu otevrou ústa. Když se poslušnost spojí s vírou, ticho se promění ve zpěv.

Tento okamžik je jádrem dnešního evangelia. Nejde jen o narození dítěte, ale o návrat hlasu. O člověka, který se naučil čekat, i když nerozuměl. Zachariáš chtěl mít jistoty, ale Bůh mu dal ticho. A právě to ho proměnilo. Kdo se učí mlčet, ten začne slyšet jinak. Kdo se učí čekat, ten pochopí, že Boží čas neběží podle lidských kalendářů.

Někdy i my prožíváme dlouhá období, v nichž se zdá, že Bůh neodpovídá. Modlíme se, doufáme, prosíme, ale nic nepřichází. A pak, právě ve chvíli, kdy se naše očekávání unaví, se zjeví něco nečekaného. Slovo, které přijde nenápadně, člověk, který nás zastaví, událost, která změní

náš pohled. Bůh má své tempo. Nezpožďuje se. Jen ví, kdy jsme připraveni.

Svatý Jan Kentský by tomu rozuměl. Jeho život byl tichý a nenápadný, ale plný světla, které se nedalo snadno zhasnout. Žil mezi lidmi tiše, a právě tím proměňoval svět. Taková je síla pokory. Ne víra hlasitých slov, ale víra tichých rozhodnutí.

Dnešní evangelium nás vede k jediné otázce: Co bych měl konečně pojmenovat vírou místo strachem. Co je to, co ve mně čeká na své jméno. Co je moje vlastní tabulka, na kterou bych měl napsat své ano. Protože dokud něco v sobě nepojmenujeme pravdivě, nedáme tomu prostor, aby to ožilo.

Blíží se noc, která už nebude obyčejná. Tma se naposledy nadechne a zítra před ní zazáří světlo, které se narodí do světa i do nás. Dnes je čas ticha, které už není prázdné. Je to ticho, které čeká na hlas. Na náš hlas, který se znovu probudí k víře.

Myšlenka dne:

Kdo se naučí mlčet, tomu Bůh dá slovo. A kdo čeká, ten se dočká.

Modlitba:

Pane, děkuji Ti za ticho, které mě učí víc než všechny odpovědi. Dej mi trpělivost Zachariáše, víru Alžběty a odvahu pojmenovat to, čemu se bojím věřit. Ať se i ve mně otevřou dveře, až přijde Tvůj čas. Amen.

24. prosince 2025

středa / Štědrý den / Adam a Eva

*„Východe, jase věčného světla a slunce spravedlnosti,
přiď a osvět' ty, kdo žijí v temnotě a ve stínu smrti.“*

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 1, 67–79):

Janův otec Zachariáš byl naplněn Duchem Svatým a pronesl tato prorocká slova: "Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil a vykoupil svůj lid! Vzbudil nám mocného spasitele z rodu svého služebníka Davida, jak slíbil od pradávna ústy svých svatých proroků; zachránil nás od nepřátel, z rukou všech, kdo nás nenávidí. Slitoval se nad našimi otci, rozpomenul se na svou svatou smlouvu, na přísahu, kterou se zavázal našemu otci Abrahámovi: že nám dopřeje, abychom mu beze strachu a vysvobození z rukou nepřátel zbožně a spravedlivě sloužili po všechny dny svého života. A ty, dítě, budeš prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu, dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů z milosrdné lásky našeho Boha, s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti, aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a v stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.

Podnět k rozjímání:

Umím si přiznat, že skutečný pokoj nezačíná změnou okolností, ale tím, že nechám Boží světlo vstoupit právě do těch míst svého života, která jsem dosud držel ve stínu?

Bůh v plenkách

Štědrý den je den, kdy svět zpomalí a tváří se, že už rozumí tichu. A i když se všude třpytí světla, to největší přichází potichu, bez reklamy a bez orchestrálního nástupu. Lidé si přejí štěstí, často nevědí, odkud by mělo přijít, ale tuší, že tohle všechno přesahuje tradice i koledy. Dnešek je návrat domů. Ne do místnosti, ale do srdce.

Zachariáš po dlouhých měsících mlčení konečně promluví. Jeho hlas je pevný, protože je očištěný tichem. Nevypráví o sobě, neřeší staré křivdy, nedává lekce. Místo toho žasne. Žasne nad Bohem, který nejen slíbil, ale naplnil. Nad světlem, které vstupuje do temnoty. Nad milosrdenstvím, které vydrží všechno. Když se člověk konečně utiší, zjistí, že i ticho může být modlitbou.

A uprostřed toho všeho se rodí největší příběh lásky. Ne v paláci, ale v chlévě. Ne mezi mocnými, ale mezi lidmi, kteří právě teď běhají mezi kuchyní a stromkem a řeší, jestli mají

všechno nachystané. A do toho všeho Bůh tiše říká: já už připravený jsem. Jsem tady. Ne s očekáváním, ale s přijetím.

Štědrý den není jen vzpomínka na dávný večer. Je to i naše dnešní šance. Okamžik, kdy se může zrodit nový začátek. Bůh se nenarodí tam, kde je dokonalý pořádek, ale tam, kde je místo. A to místo je často skromné, neuhlazené a všelijak pokřivené. Ale Jemu to nevadí. On nehledá krásné kulisy, ale otevřené srdce.

Adam a Eva nás dnes vracejí zpět na začátek. Příběh člověka začal v zahradě, pokračoval pádem a zdánlivě se uzavřel ztrátou. Ale dnešní noc říká něco jiného. Bůh nezavírá příběhy. On je přepisuje. Co člověk rozbil nevírou, On obnovil narozením svého Syna. Dnešní tichá noc je tedy návratem do okamžiku, kdy znovu slyšíme, že jsme milovaní.

A kdo dnes dokáže zastavit shon, nadechnout se vůně svíček, vnímat ticho mezi slovy a pustit do sebe ten zvláštní pokoj, který člověk nevyrábí, ale přijímá, ten pochopí, že Bůh nepřichází kdysi. Přichází dnes. K tobě. Do toho, co nosíš v sobě. Do míst, která jsi držel ve stínu. A přichází proto, aby řekl: už se neboj, světlo je silnější.

Myšlenka dne:

Bůh se narodí tam, kde Mu dáš místo. A i když to místo vypadá chudě, Jemu stačí, že je otevřené.

Modlitba:

Pane, dnes Tě chci pustit do svého života. Do radostí i stínů, do věcí, které se povedly, i do těch, které skrývám. Dej, ať moje srdce přijme světlo, které nezhasne, ani když zhasnou svíčky na stromku. Amen.

25. prosince 2025

čtvrtek / Slavnost Narození Páně - Boží hod vánoční

*„Zvěstuji vám velikou radost: Dnes se nám narodil Spasitel,
Kristus Pán.“*

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 2, 1–14):

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: "Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechnen lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené

112

v jeslích." A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: "Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení."

Podnět k rozjímání:

Najdu v sobě dost ticha, abych rozpoznal, že Boží příchod se často odehrává právě tam, kde podle světa „není místo“, a že skutečný Betlém začíná tam, kde mu konečně otevřu?

Bůh, který se nevejde do nebe

Vánoce jsou zvláštní svátek. Všichni je nějak slaví, ale málokdo tuší, co vlastně slaví. Každý rok se kolem nás valí světýlka, reklamy a vůně cukroví, ale přesto v člověku něco tiše říká, že skutečný klid se koupit nedá. A právě ten klid dnes přichází. Ne jako dárek v papíru, ale jako přítomnost, kterou člověk nevyrobí, jen přijme.

Ježíš se narodil v noci, v chudobě, v tichu. Nebyly u toho fanfáry ani televizní štáby. Jen chladný vzduch, pár zvířat, dřevo, které páchne po skutečném světě, a mladí manželé s vírou větší než jistoty. A přitom se právě tam, v dětských plenkách a slámě, začíná příběh naděje, která má sílu projít skrz všechny naše strachy. Bůh totiž nepřichází do

dokonalosti. Přichází do lidskosti. A lidskost bývá neuklizená, unavená a někdy bolavá.

Pastýři byli první, kdo tu zprávu slyšeli. Ne učenci, ne mocní, ne lidé, kteří mají všechno vyřešené. Ale ti, kdo chápali noc, chlad, samotu a ticho. A to je Boží styl. Kdo žije blízko zemi, ten první slyší anděla. Kdo si uchoval prosté srdce, tomu se Bůh ukáže tak blízko, že se nestačí divit.

Vánoce jsou okamžik, kdy se hranice mezi nebem a zemí rozpustí. Bůh, který se nevejde do nebe, se vejde do jeslí. A to ne proto, že by musel, ale proto, že chtěl být s námi. Tohle je tajemství, které se nedá teoreticky vysvětlit. Dá se jen žít. Člověk ho pozná, když se setká s láskou, která k němu přijde bez podmínek. Když zažije odpuštění, o které si ani neřekl. Když se uprostřed noci stane zázrak, který nikdo neviděl, ale všichni ucítí.

Narození Páně není jen vzpomínka na minulost. Je to každodenní možnost. Kdykoli z nás vyjde slovo dobra, kdykoli se rozhodneme odpustit, kdykoli se v srdci zvedne odvaha udělat první krok, rodí se Kristus znovu. Stejně jako tehdy v Betlémě. A pořád platí, že kdo Mu udělá místo, zjistí, že Bůh opravdu přichází. Ne kdysi. Dnes.

Je pravda, že v mnoha životech to místo zatím není uklizené. Možná tam panuje nepořádek, únava, chaos a stíny, které si necháváme pro sebe. Vánoce však nejsou odměnou za perfektní život. Jsou darovaným světlem pro ty, kdo mají odvahu přiznat, že tma je skutečná. Protože právě tam, kde člověk nemá sílu, vstupuje Bůh tiše a jistě jako světlo, které nezhasne. Vždyť i Betlém byl původně místo, kde „nebylo místo“. A přesto byl pro Boha dost dobrý.

Myšlenka dne:

Bůh se narodil v chudobě, aby žádný člověk nemusel říct, že na něj nezbylo místo.

Modlitba:

Pane, děkuji Ti, že přicházíš ne do dokonalého světa, ale do našeho. Do zimy, hluku i samoty. Dej, ať i já dokážu nést světlo, které jsi zapálil v Betlémě, a přinášet ho všude tam, kde je tma. Amen.

26. prosince 2025

pátek / Svátek sv. Štěpána

„Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu.

Bůh je Hospodin a dopřál nám světlo.“

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 10, 17–22):

Ježíš řekl svým apoštolům: „Mějte se na pozoru před lidmi! Budou vás totiž vydávat soudům a bičovat v synagogách, budou vás vodit před vladaře a krále kvůli mně, abyste vydali svědectví jim a také pohanům. Až vás vydají soudu, nedělejte si starosti, jak nebo co máte mluvit, protože v tu chvíli vám bude dáno, co máte mluvit. Neboť to už pak nemluvíte vy, ale mluví skrze vás Duch vašeho Otce. Bratr vydá na smrt bratra a otec syna, děti povstanou proti rodičům a způsobí jim smrt. Budete ode všech nenáviděni pro mé jméno. Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.“

Podnět k rozjímání:

Co ve mně zůstane stát, když se víra neseťká s potleskem, ale s odporem, a dokážu i tehdy důvěřovat, že skrze mou slabost bude mluvit Duch, který nikdy neopustí ty, kdo vytrvají?

Když kameny zpívají

Den po Vánocích působí vždy trochu paradoxně. Dům ještě voní po stromečku, světla na oknech se třpytí a člověk by nejraději zůstal v betlémském tichu. A najednou liturgie zvedne hlavu a přinese Štěpána. Z chléva do kamenování. Z něžnosti do krve. A přesto je to tentýž příběh, jen otočený k druhé straně. Protože ten, který se včera narodil, dnes ukazuje, jak daleko sahá láska, která přišla na svět.

Svatý Štěpán nebyl provokatér. Nebyl rebel, který vyhledává konflikt, aby měl pravdu. Byl svědek. A svědek někdy bolí. Jeho slova byla příliš pravdivá na to, aby se dala umlčet argumenty, a tak po něm sáhli kameny. A on, místo aby odpověděl nenávistí, volí modlitbu. To je okamžik, kdy se víra stává zrcadlem toho, kdo ji žije. Štěpán se dívá do nebe a říká: „Pane, nepřičítej jim tento hřích.“ V té chvíli už nežije jen na zemi. Dotýká se věčnosti.

Den svatého Štěpána není provokace po Vánocích. Je to připomínka toho, že křesťanství není dekorace, ozdoba ani kulisa pohody. Je to směr, který vede skrze odvahu milovat v situacích, kde už to nedává logiku. Kameny, které měly umlčet, se stávají ozvěnou pravdy. A ještě dnes zpívají. Každý, kdo žije lásku až do krajnosti, slyší jejich rytmus.

I my máme svá kamenování. Někdy jsou z posměchu, jindy z odmítnutí, někdy z vlastního strachu. A právě tam se láme víra. Ne v teologii, ale v rozhodnutí. Mlčet, nebo zůstat věrný. Uhnout, nebo stát. Štěpán nevolí tvrdost. Volí lásku. A právě tím vítězí. Když je víra skutečná, nepotřebuje křik. Má v sobě pokoj, který se nedá převálcovat.

Vánoce začaly, advent skončil, ale cesta pokračuje. Dítě z Betléma vyrostе, ponese kříž, vstoupí do hrobu a otevře dveře, kterými prošel i Štěpán. Kdo se narodí pro lásku, ten bude zkoušen láskou. Kdo chce následovat Krista, musí počítat s tím, že svět ne vždy zatleská. Ale také s tím, že Bůh nikdy neodejde.

Myšlenka dne:

Skutečná víra není v tom, že se nebojíš umřít, ale v tom, že se nebojíš milovat.

Modlitba:

Pane, dej mi víru svatého Štěpána. Nauč mě odpouštět těm, kdo mi ubližují, a milovat i tam, kde mě svět odmítá. Dej, ať ve mně nikdy nevyhasne světlo, které jsi zapálil ve své krvi. Amen.

27. prosince 2025

sobota / Svátek sv. Jana Evangelisty

*„Chválíme tě, Bože, náš Pane, a velebíme tě
spolu se slavným sborem tvých apoštolů.“*

Slova svatého evangelia podle Jana (Jan 20, 2–8):

Prvního dne v týdnu běžela Marie Magdalská k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil.

Podnět k rozjímání:

Dokážu ve chvílích, kdy přede mnou zůstane jen ticho a prázdnota, spatřit jemnou stopu naděje a uvěřit dřív, než se objeví jakýkoli důkaz?

Když ticho začne mluvit

Jan běží ke hrobu. Ne jako sportovec, který chce vyhrát závod, ale jako člověk, který chce být nablízku milovanému. Láska má zvláštní tempo. Neřídí se silou svalů, ale silou srdce. Dorazí první, nahlédne, ale nevstoupí. Čeká na Petra. Je v tom nenápadná velkorysost. Láska, která není slepá, ale pokorná. Umí dát přednost i tehdy, když by mohla být první.

A pak oba vstoupí. Nic monumentálního. Žádný zázrak na povel. Jen prázdný hrob, složená rouška a ticho, které se dá krájet. A právě tam, kde většina lidí uvidí jen prázdnotu, Jan objeví začátek. „Uviděl a uvěřil.“ Dvě slova, která vysvětlují, co se často nedá vysvětlit. Víra není matematika. Víra je schopnost poznat, že ticho může být plné a prázdno přeplněné nadějí.

Jan Evangelista měl dar, o který bychom dnes stáli všichni. Vidět světlo dřív, než se rozsvítí. Poznat v náznaku přítomnost, která ještě nic neřekla. V jeho evangeliu je víc ticha než hluku, protože Jan pochopil, že Bůh mluví nejjasněji tam, kde se člověk přestane snažit všechno pochopit.

Vánoce pokračují a my v nich často stojíme s podobným rozpoložením. Podíváme se na svět kolem, vidíme chaos, únavu, prázdnotu, a říkáme si, že tady už Bůh být nemůže. Ale

víra není pohled na dokonalý obraz. Je to schopnost vidět Boží stopu i tam, kde to zatím nevypadá na happy end.

Jan je patron těch, kteří věří nenápadně. Nepotřebují výkřiky ani ohňostroje. Stačí jim tiché světlo v srdci. Stačí, když se v prázdném prostoru ohlásí jemný hlas, který říká: jsem tady. A kdo jednou zaslechne ten hlas, ten už ví, že Bůh se dá najít i uprostřed ticha, které bolí.

Myšlenka dne:

V prázdném hrobě se skrývá plnost života. Kdo miluje, pozná v tichu Boží hlas.

Modlitba:

Pane, nauč mě vidět Tě tam, kde ostatní vidí jen prázdno. Dej mi víru Jana, který poznal Tvé světlo i v tichu hrobu. A nauč mě milovat tak, aby i má láska běžela k Tobě bez váhání. Amen.

28. prosince 2025

neděle / Svátek Svaté rodiny /sv. Betlémské děti, mučedníci

*„Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj; nauka Kristova ať je
u vás ve své plné síle.“*

Slova svatého evangelia podle Matouše (Mt 2, 13–15.19–23):

Když mudrci odešli, zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: "Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil." Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: 'Z Egypta jsem povolal svého syna.' Když Herodes zemřel, zjevil se v Egyptě Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: "Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země, protože ti, kdo ukládali dítěti o život, už zemřeli." Vstal tedy, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země. Ale když uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít a podle pokynu ve snu se odebral na území galilejské. Šel tedy a usadil se v městě, které se jmenuje Nazaret, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků: 'Bude nazýván Nazaretský.'

Podnět k rozjímání:

Když mě život vede cestou, kterou jsem si nevybral, dokážu v ní přesto rozpoznat Boží vedení a chránit to, co mi bylo svěřeno, i tehdy, když mám strach?

Domov na útěku

Vánoce ještě neskončily, ale evangelium dnes překvapí prudkým stříhem. Z betlémské něhy rovnou do nocí plných strachu. Andělé utichli, Herodes se probudil, a Josef musí sbalit všechno, co má, a utéct. Je to zvláštní. Bůh přichází, světlo svítí, a přesto se první kroky Syna Božího odehrávají ve tmě a na útěku. Kdo čekal triumf, dostává lekci z pokory. Kdo čekal klid, dostává pravdu o životě. Víra není procházka, ale cesta. A někdy vede tak, jak bychom ji sami nikdy nenaplánovali.

Svatá rodina je svatá právě proto, že nespolehala na vlastní plán. Josef neví, co se děje, ale když slyší ve snu hlas, vstane. Ne až ráno, ale hned. V noci. Není to naivita, ale odvaha. Maria jde s ním. Nebyla připravena na exil, stejně jako nikdo z nás není připraven na chvíle, kdy se všechno obrátí naruby. A přesto jde. Protože láska se nevzdává jen proto, že cesta bolí.

Herodes se mezitím bojí dítěte, které ještě neumí ani mluvit. Zlo se vždycky bojí něčeho malého, čistého, neovladatelného. Betlémské děti zahynou, a svět se ptá proč. Na takovou otázku nejsou odpovědi, jen tiché vědomí, že i slza může být součástí většího příběhu. Bůh nevysvětluje, ale doprovází. Stojí uprostřed bolesti a říká: ještě to neskončilo.

Egypt není v evangeliu omyl. Je to připomínka, že Bůh vede i tam, kde bychom ho nehledali. Cizí země, cizí jazyk, cizí život. A přesto je právě tam Svatá rodina chráněná. Kdo hledá jistoty, nenajde je. Kdo hledá Boha, najde domov. Domov není místo. Domov je osoba. A kde je Bůh, tam je bezpečí, i kdyby to zvenku vypadalo jako chaos.

Když se pak vrátí, zase díky snu, ne kvůli vlastnímu plánu, všechno se uzavírá do jedné věty. Bůh vede tak, aby se naplnilo, co slíbil. Ne pohodlně, ne rychle, ale věrně. Svatá rodina to pochopila. A kdo to pochopí s nimi, ten zjistí, že život nemusí být snadný, aby byl správný.

Myšlenka dne:

Rodina, která věří spolu, přežije i útěk, i tmu, i ticho, protože Bůh se nikdy nestěhuje daleko od těch, kdo milují.

Modlitba:

Pane, dej mým rukám sílu Josefa a mému srdci odvahu Marie.
Nauč mě chránit to, co je svaté, i když to svět nevidí. Ať je můj
domov místem, kde se rodí pokoj, i kdyby byl právě na útěku.
Amen.

29. prosince 2025

pondělí / sv. Tomáš Becket

„Pán je světlo národů, Pán je sláva svého lidu.“

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 2, 22–35):

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli (Ježíše) do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: 'Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!' Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch Svatý. Od Ducha Svatého mu bylo zjeveno, že neužítí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: "Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvícení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu." Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: "On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému

126

se bude odporovat - i tvou vlastní duší pronikne meč - aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí."

Podnět k rozjímání:

Když víra odhalí nejen světlo, ale i stín, dokážu přijmout, že Boží blízkost někdy proniká až do míst, která bolí, a přesto jí důvěřovat?

Když se pokoj potká s mečem

V chrámě je klid. Lidé chodí pomalu, obětují, modlí se. Nic zvláštního, obyčejný den v Jeruzalémě. A přesto se na tom místě stane něco, co se dotkne celých dějin. Do chrámu vstupují Maria a Josef. Nesou dítě, o kterém zatím vědí jen to, že je darem, tajemstvím a starostí zároveň. Přicházejí tiše. Nečekají zázrak, jen plní zákon. A právě tehdy přichází Simeon.

Simeon je starý muž. Jeho oči viděly mnoho slz, a ještě víc naděje. V srdci nosil Boží příslib, že neodejde z tohoto světa, dokud neuvidí Mesiáše. Není to romantická legenda. Je to příběh člověka, který se naučil čekat. A kdo umí čekat, ten pozná Boha i v malém dítěti. Když si ho Simeon vezme do náručí, čas se zastaví. Vidí v něm světlo pro všechny národy a říká slova, která člověk vysloví jen tehdy, když pochopí, že

už nemusí držet život za klopy. Konečně viděl to, co hledal. A může odejít v pokoji.

Jenže pokoj, o kterém mluví Simeon, není měkká deka ani bezstarostná sváteční nálada. Je to pokoj, který se potká s pravdou. Proto se jeho proroctví náhle láme. Mluví o pádu a povstání mnohých. O znamení, kterému se bude odporovat. O meči, který pronikne Mariiným srdcem. Ne proto, že Bůh je krutý, ale proto, že láska má svou cenu. Kdo miluje, ten dřív nebo později nese bolest. A Maria miluje až do krajnosti.

Stojí tam tiše a poslouchá. Neprotestuje, nevyjednává, neplete si víru s pohodlím. Jen přijímá. Tohle je místo, kde se vychovává odvaha. Ne na bitevních polích, ale v chrámu, v tichu, v náruči obyčejných dní. Když přijde meč, Maria ví, že není sama. To je rozdíl mezi vírou a iluzí. Iluze se rozpadne při prvním nárazu. Víra se prohloubí.

Svatý Tomáš Becket, který dnes patří do liturgie, rozuměl Simeonovým slovům až příliš dobře. Muž, který se postavil moci, aby zůstal věrný Kristu, zakusil vlastní meč. Ne jako trest, ale jako důsledek pravdy, která se nedá umlčet. Jeho život připomíná, že evangelium není jemný doplněk ke světu, ale událost, která má sílu svět postavit zpět na nohy. A někdy také na kolena.

Simeon, Maria i Tomáš věděli, že pokoj není absence bolesti, ale Boží přítomnost uprostřed ní. Někdy víra odhalí světlo a jindy ukáže stín. Ne proto, aby nás vyděsila, ale aby nás připravila. Kdo přijme oba, ten je skutečně svobodný.

Myšlenka dne:

Pokoj neznamená, že se nic neděje. Znamená, že Bůh je přítomen, i když se všechno děje jinak, než jsme chtěli.

Modlitba:

Pane, dej mi víru, která se nezalekne pravdy. Když můj život zasáhne meč, dej, ať se nezlomím, ale dozraje. Ať mám odvahu stát při Tobě i tehdy, když je to nebezpečné. Amen.

30. prosince 2025

úterý / bl. Evženie Ravasco

*„Zazářil nám posvěcený den, pojd'te, národy, a klaňte se Pánu,
neboť dnes sestoupilo na zemi veliké světlo.“*

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 2, 36–40):

V tom čase žila prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova - bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, vlebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Podnět k rozjímání:

Vidím Boha jen tam, kde září velikost, nebo si nechám otevřít oči tak, abych rozpoznal Jeho přítomnost i v tichu, které nemluví, a přesto nese milost?

Mlčení, které chválí

V Betlémě už je ticho. Hvězda se ztratila v ranním světle, pastýři se vrátili ke stádům a dary mudrců se tiše lesknou v koutě. Zůstal jen dům, rodina a dítě, které spí způsobem, jakým spí jen ti, kteří ještě nenesou tíhu světa. A právě v tomto tichu se objevuje prorokyně Anna. Stará žena, která celý život čekala, modlila se, postila a doufala, že Bůh splní svůj příslib. Když spatří Ježíše, nepřijde o slovo, ale najde ho. Její chvála není hlasitá, přesto je plná síly, protože ji říká někdo, kdo poznal pravdu ne očima, ale srdcem.

Anna nečekala na zázrak ve formě ohňostroje. Viděla dítě a stačilo to. Víra, která vydržela desítky let ticha, nepotřebuje důkazy ani zásahy z nebe. Učí nás důležitou věc: kdo se trpělivě modlí, ten pozná Boha i tam, kde je pro ostatní jen obyčejný život. Její přítomnost je jako světlo svíčky v místnosti, kde se už nikdo na nic neptá. Je tichá, a právě proto pravdivá.

Blahoslavená Evženie Ravasco, žena neokázalé služby, by s Annou tvořila krásný duet. Obě věděly, že věrnost se neukazuje navenek. Je v malých rozhodnutích, v každodenní modlitbě a v tichu, které není prázdné. Je to ticho, ve kterém se člověk naučí rozeznávat, kde končí vlastní očekávání

a kde začíná Boží přítomnost. Takové ticho není hluché. Je plné milosti.

Lukášova věta, že dítě rostlo a sílilo, je možná jednou z nejnežnějších vět evangelia. Bůh, který se zjevuje v maličkosti. Ne roztleskaný, ne triumfální, ale schovaný do všednosti. Takto roste i víra. Ne na pódiích a konferencích, ale v kuchyních, na chodbách nemocnic, v tichých modlitebnách a v srdci člověka, který zůstává věrný i tehdy, když už se mu dávno nedostává emocí.

Prorokyně Anna je patronkou všech, kteří žijí ve stínu chrámových zdí. Těch, kteří nepřitahují pozornost, ale jejichž modlitba drží svět víc než všechna velká gesta. Její příběh připomíná, že každý z nás může být ten, skrze koho Bůh potichu promlouvá.

Myšlenka dne:

Ticho, které nese modlitbu, je hlasitější než všechny fanfáry světa.

Modlitba:

Pane, nauč mě být věrný v tichu jako Anna. Dej mi trpělivost čekat na Tebe, i když se zdá, že se nic neděje. Ať moje srdce roste s Tebou každý den, v pokoji a v milosti. Amen.

31. prosince 2025

středa / sv. Silvestr I. / Poslední den občanského roku

„Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.“

Slova svatého evangelia podle Jana (Jan 1, 1–18):

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: "To je ten, o kterém jsem řekl: 'Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.'" Všichni jsme dostali z jeho

plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten (o něm) podal zprávu.

Podnět k rozjímání:

Jestliže Bůh vstoupil do světa jako světlo, které tma nepohltila, nechávám to světlo vstoupit i do těch míst svého života, kde jsem si na tmu už skoro zvykl?

Když Bůh přebývá

Na konci roku se lidé většinou zastaví a prohlíží si vlastní život jako starý diář. Co se povedlo, co zůstalo viset, co bolelo a co by šlo raději vymazat. Evangelium dnešního dne nás však vede úplně jinam. Nenutí nás obracet stránky dozadu, ale ukazuje směr dopředu. Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Bůh nepřišel, aby nás hodnotil. Přišel, aby zůstal. To je Jeho komentář k uplynulému roku. Ne účetnictví našich výkonů, ale přítomnost, která se nevzdálila ani ve chvílích, kdy jsme se vzdálili my.

Janovo evangelium začíná větou, která je tak odvážná, že by ji člověk sám nikdy nevymyslel. Na počátku bylo Slovo. Ne metafora, ne myšlenka, ale Boží bytí. A to Slovo vstoupilo do

lidského času, prošlo skrze naše zmatky, bolesti i radosti, a ukázalo, že Bohu není jedno, co s námi bude. Je to Slovo, které netvoří věty, ale vztah. Slovo, které dává smysl i tomu, co jsme letos nechápali. Slovo, které nepřichází vysvětlit minulost, ale proměnit přítomnost.

Svatý Silvestr, papež klidné síly v bouřlivých dobách, věděl, že Bůh není v křiku, ale v tichu, které zůstává, když vše ostatní odezní. Proto je dnešní den spíš o vděčnosti než o bilancích. Co bylo těžké, lze předat Bohu. Co bylo krásné, lze Bohu poděkovat. Co nebylo jasné, může dozrát. Všechno, co jsme letos prožili, nakonec dopadlo do Jeho dlaní.

A pak je tu věta, která by mohla být nadpisem celého života: světlo svítí ve tmě a tma je nepohltila. Všichni jsme letos zažili své temnoty. Ztráty, strachy, únavu, nepochopení. A přesto jsme tady. Někde uvnitř zůstal malý plamínek, který nevyhasl. Kdybychom byli odkázáni jen na sebe, už bychom ho dávno ušlapali. Ale světlo, které v nás hoří, není naše. Je to světlo, které do nás vložil Bůh. Světlo, které přebývá, i když my běžíme pryč.

Dnes večer možná zazní rachejtle a světla se rozhoří nad městem, ale skutečný ohňostroj se odehrává v tiché chvíli, kdy člověk v sobě najde odvahu říct děkuji. Za to, co bylo

dobré i za to, co bylo těžké. Za Boha, který se stal tělem, aby nám připomněl, že není daleko. Že zůstal. A že i další rok bude stát vedle nás, ne jako soudce, ale jako světlo.

Myšlenka dne:

Není důležité, co všechno skončilo, ale co zůstalo. A Bůh zůstává. Vždy.

Modlitba:

Pane, děkuji Ti za celý rok. Za dny, kdy se dařilo, i za dny, které bolely. Děkuji Ti, že jsi byl uprostřed toho všeho. Dej, ať do nového roku nevstupuji s obavami, ale s důvěrou, že Ty jsi stále se mnou. Amen.

1. ledna 2026

čtvrtek / Slavnost Matky Boží Panny Marie / Nový rok

„Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky.

V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna.“

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 2, 16–21):

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Podnět k rozjímání:

Dokážu v hluku nového roku umlknout natolik, aby ke mně mohlo promluvit tiché dítě z Betléma, které říká víc než všechny plány a předsevzetí dohromady?

Když se Bůh jmenuje jménem

Začátek roku přichází jinak, než bychom čekali. Svět dělá hluk, ohňostroje připomínají malou apokalypsu a lidé mají pocit, že nový začátek musí bolet v uších. Evangelium však začíná tiše. Stačí jedna věta: Maria všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Nad tím, co viděla, nad tím, co slyšela, nad tím, co se teď rodí.

Nový rok totiž nezačíná tím, co si odškrtneme, ale tím, co v sobě necháme dozrát. Maria nám dnes ukazuje víru, která nespěchá, nedělá seznamy, nehoní se za cíli. Je to víra, která ztiší srdce, protože ví, že Bůh je už tady.

Pastýři se vracejí do svého běžného života. Stejně pole, stejné noci, stejná starost o stáda. Jen oni už stejní nejsou. Dotkli se Boha, a tak se i obyčejnost stává posvátnou. Právě to je křesťanský paradox: svět se nezmění vždycky kolem nás, ale začne se měnit v nás.

A jméno, které dítě dostává, není detail. Je to program. Ježíš znamená Bůh zachraňuje. Ne my se zachráníme, ale On nás. Ne nový rok nás spasí, ale Bůh, který do něj vstupuje.

A právě to je povzbuzení, které si dnes potřebuje slyšet každý člověk, který má pocit, že začíná už poněkoli káté od nuly. Bůh

se neunaví začínat znovu. Bůh se neunaví volat tě jménem.
A Bůh nikdy nepřijde pozdě.

Maria rozvažuje, protože ví, že Bůh pracuje i tam, kde nic nevidíme. Někdy i tam, kde to bolí. A vždy tak, jak to pochopí nakonec jen ten, kdo Mu otevřel srdce.

Nový rok není o energiích, předsevzetích ani o tom, jak moc chceme být lepší. Je o tom, že jsme přijali jméno, které má moc proměnit všechno, čeho se dotkne. Ježíš. Bůh zachraňuje. Dnes, zítra, kdykoliv budeš potřebovat začít znovu.

A tak není potřeba dělat si paniku z toho, co bude. Stačí držet se toho, kdo už přišel. Bůh jde do nového roku s námi.

Myšlenka dne:

Začátek roku není v kalendáři, ale v srdci, které dovolí Bohu, aby řekl: Jsem s tebou.

Modlitba:

Pane, děkuji Ti za nový rok, který přichází jako tiché světlo do mé neklidné duše. Dej mi schopnost naslouchat jako Maria, odvahu vracet se jako pastýři a víru, která se opírá o Tvé jméno. Veď mě krok za krokem cestou, na níž nechceš výkon, ale otevřené srdce. Ať v každém dni poznám, že mě zachraňuješ. Amen.

Ticho, které zůstává

Když dohoří poslední svíčka a betlémy se uloží zpátky do krabic, může se zdát, že všechno skončilo. Vánoce odejdou se stejnou nenápadností, s jakou přišly, a svět znovu zapne svůj obvyklý běh, který měří čas na schůzky, úkoly a únavu. V nás však zůstává něco, co se nedá odnést na půdu ani zabalit do novin. Ticho. Ne prázdnota, ale dech. Ne mlčení, ale prostor, ve kterém se dá konečně slyšet.

Advent a Vánoce jsou víc než dvě liturgické kapitoly. Jsou obrazem člověka. Každý v něčem čeká, každý se někdy znovu rodí a každý touží po světle, které tmu neroztrhá násilím, ale přemůže ji svou přítomností. Když se ohlédneme zpět, často zjistíme, že Bůh nebyl jen u těch krásných okamžiků, kdy hrály varhany a sál byl útulně osvětlený, ale i tam, kde jsme stáli bezradně, kde nás bolela slova nebo vlastní selhání. Jen jsme tehdy ještě neviděli, že i pád může být místem, odkud se začíná růst.

Bůh nepřichází, aby vyráběl svět bez starostí. Přichází, aby v tom našem světě zůstal. Aby nevysvětloval, ale provázel. Aby v tichu srdce rozdmýchal odvahu začít znovu, i když se nám zdá, že už nemáme z čeho brát. Advent učí čekat, Vánoce učí věřit, že čekání nebylo marné.

A možná to je největší zázrak: že Bůh přebývá i tam, kde jsme si už zvykli na unavené dny. Je ve vlídném slově, které jsme dokázali říct, i když jsme se sami trápili. Je v objetí, které jsme nabídli člověku, jenž to nečekal. Je ve chvíli, kdy jsme sebrali sílu odpustit, i když to bolelo. Je tam, kde jsme se rozhodli zůstat lidmi, i když se nám chtělo utéct.

Proto se nebojme zůstat chvíli potichu. Ne protože není co říct, ale protože je co slyšet. Bůh je tady. Bez ohňostrojů, bez efektních důkazů, bez triumfu. Prostě je. V nás, s námi, pro nás.

A ticho, které po Něm zůstává, není závěr kapitoly.

Je to první věta té další.

Slovo na cestu

Každý den přináší drobný záblesk Boží přítomnosti. Někdy ho zahlédneme mezi povinnostmi, jindy v tichu večera. Občas se objeví tam, kde bychom ho vůbec nečekali, a právě z těchto nenápadných okamžiků vznikají krátká zamyšlení nad evangeliem, která s vámi sdílím. Nepíšu je jako někdo, kdo má všechno vyřešené, ale jako člověk, který věří, že Boží slovo dokáže promluvit i do dne, který se nám zrovna nepovedl.

Pokud chcete, můžete v tomto tichém každodenním putování pokračovat dál. Na mém blogu www.buhviproc.cz najdete každý den nové krátké zamyšlení nad evangeliem. Píšu tam pro věřící, hledající i pochybující, pro ty, kdo zápasí, smějí se, padají i zvedají. Všichni jsme na cestě a všichni občas potřebujeme někoho, kdo nám připomene, že Bůh jde s námi.

Tato kniha je moje osobní poděkování vám všem. Je zdarma, protože Boží slovo nemá cenovku. Dá se jen najít, nechat v sobě dozrát a předat dál tomu, kdo právě tápe. A přece se chci podělit o něco, co se říká těžko, ale říká se to s čistým svědomím. Pokud ve vás tyto texty našly domov, pokud vás povzbudily nebo přiměly na chvíli zastavit, pak budu hluboce vděčný za jakoukoli formu podpory.

Modlitba je pro mě oporou, kterou není vidět, ale nese mě víc, než bych dokázal popsat. A pokud se rozhodnete přidat i finanční dar, pomůžete tím tomu, aby mohla tato služba růst, aby vznikaly nové texty a projekty a aby se světlo evangelia dostalo i k těm, kteří už zapomněli, kde by ho hledali.

Není to žádná povinnost, spíš pozvání k radosti ze společné práce. Když někdo pošle dar, neberu to jako podporu mě samotného, ale jako podporu lidí, kterým mohu díky vaší štědrosti sloužit. Údaje k podpoře najdete na následující stránce.

Děkuji, že čtete, že se necháváte oslovit a že spolu se mnou věříte, že Boží slovo má sílu měnit srdce i obyčejné dny. Bez vás by tato kniha byla jen souborem textů. S vámi je to příběh.

A příběhy mají pokračování.

S vděčností a požehnáním

+ jáhen Zdeněk

Pokud mně chcete podpořit, můžete tak učinit:

- **Naskenujte QR kód pomocí své bankovní aplikace.**

Nebo převed'te svůj dar na:

- **Číslo účtu: 3205765019/3030 (Air Bank)**
- **IBAN: CZ38 3030 0000 0032 0576 5019**
- **SWIFT/BIC: AIRACZPP**

Děkuji vám za každé dobré slovo i za podporu, která mě nese víc, než si možná uvědomujete. Myslím na vás, modlím se za vás a vážím si každého, kdo se mnou jde tuto cestu.

Autor

Zdeněk Dominik Uher

Ilustroval:

Zdeněk Dominik Uher, generováno DALL.E (OpenAI)

Vydal:

Zdeněk Dominik Uher

Web:

www.buhviproc.cz

2025